

והנה מסוף הדיקנא יא' ממותרות בחי' הקליפות ו) ומקום יא'אח המותר הזה הוא נקב האחור העמוד בין גלח והוד תרי ירכין בבחי' החי'ו'ג' שבהם בסוף אדם דעש' אשר שם סמוך לו הוא מקום הקליפו' וזהו סוד יפנה. אבל שערות הראש אינם כ"כ קשים ולכן הם נמלאים גם בראש הנקבה ועל כן אין נמשכים מותרות קליפה כמו אותם שבזקן. ואמנם יולאים מהם מותרות דינין תקיפין מאד אבל לא קליפות ועיקר מולאם הוא דרך היסוד אשר שם הוא המעבר הב' הדוחה מותרות המים דרך פנים. ולא דרך אחור ואלו הב' מיני מולאות הם גדולים וקטנים אשר בחדם העליון דעשים והרי ביארנו ענין יפנה האדם בבקב וכל זה הוא בעש' כנז' בוזהר פ' במדבר כי כנגד זה הוא תקיין סדר הקרבנות שאנו אומרים בתפלה וטועד שהם בעשיה וגם זה ית' אללנו לקמן היטב מאד וע"ש :

ואמנם

ענין יסול אדם הוא באופן אחר כי כמו שיש שערות בחדם העליון דעשיה שהם בחי' הדינין הקשים כנז'. גם מלבד זה יש בחדם עלמנו סוד חמש מיני נבורות שהם פ"ה וחוט"ם וזרע"ע וי"ד ואלצב"ט כמבואר אללנו בחדרת נשא'. והנה שערות הזקן הם סביב החוטם וסביב הפה וסביב הזרוע כו'. אמנם אלו הנה ע"בג"ם הם נמשכים ומתפשטין עד סיום האלצב"ט ומשם יזנקים החי'וטים כי כל נבורות האלו הם מתפשטין דרך הזרוע אל סיום האלצב"ט ולכן יש ה' אלצב"ט ביד ימין כנגד ה' אחריות מנגל"ך שהם ה' נבורות הגז' אשר סיום התפשטותם הוא באלצב"ט ב) וכבר ידעת כי הם אחריות כפולות ולכן הם ג"כ ה' נבורות אחרות

ביד שמאל בה' אלצב"טו השמאל. ואמנם כל זה הוא ב"ח לפי ששם אפי' בחסד שלו יש סגים כטועד כי גם מן הכסף יולאים

סגים וכן מן המים שהם בחסד יש בהם עפירות ושמיים כטועד וכן על דרך זה יש ברגלים ממש בה' אלצב"טו הימנים וה' השמאלים ולכן לא תמלא אבר שיהגלו בו מולאות כל העשר אלא בידים וברגלים לפי ששם הוא סיום השתלשלות הדינין וזהו הטעם יסול ידיו וז' בבקב אף אם לא עשה זרכיו וזה לסיבת כדי להעביר מהם הזוהמא כי כל זה הוא בסוד העשיה אשר שם הוא סיום התפשטות הדינין ויליאת המותרות ואמנם אף אם ביארנו כי יסול ידיו הוא בסוד עולם העשיה הגה הוא בו בבחי' היצירה ש"כריונה לומר ב"ח אשר בעשיה והבן זה. ואל תחמה את תמלא במקום אחר שהוא ביצירה. והנה כבר ידעת כי יש ראשון לזומאה ויש ב' וג' ד' והנה הם מלמטה למעלה כיוצא הראשון הוא בעשיה כי הקליפות אשר שם נקרא ראשון והקליפה שבצירה נק' ב' ולכן החולין הם בינ' והידים הם שניות וב' ע' עושה ג' בחולין והתרומה הוא בבדיאה והקליפ' אשר שם סביב לבדיאה נק' ג' ומטמא את התרומה י) שהיא בבדיאה והרביעי הוא פוסל בקדשים כנגד הקליפ' שבאלילות המטמא את הקדשים שהוא אלילות הנק' קדשים ואמנם המת הנק' אבי אבות הטומאה אינו בכלל אלו הארבעה ויהבאר במקומו. וגם עיין בשער המטמא פ' עקב בענין נטילת ידים של המזון כי שם נת' ענין זה היטב :

ועתה נבאר סדר נט"י של שחרית הנה בבחי' יסול הכלי של המים בידו הימנית וטותו בידו השמאלית ואח"כ שופך מים מידו השמאלית על ידו הימנית ואח"כ ישפוך מים מידו הימנית על ידו השמאלית הרי פעם אחת. וחזור כסדר הזה פעם ב' וג' ב'אופן שתרמוך כל יד יוד ג' פעמים ולא תרחלם יחד ג"פ כל יד אלא פעם אחת ביד זו ופעם אחרת ביד הב' בסרוגין כי ע"י כן רוח הטומאה הנק' ש"ב"ח"א בת מלך היא ומקפדת ודולגת וקופלת עד שנתעקת לנמרי משם ואם לאו אינה נתעקת וכן נמלא בוזהר כ"כ :

ועתה נבאר טוונת ברכת ענט"י הנה בברכה זו יש י"ג טיבות והם כנגד י"ג מידות ג) דא"ח דעשיה וכמו שביארתי לך כי נט"י היא בעשיה בסוד יפנה ויסול ידיו כנ"ל ואנו כיס להעלותם ולזוקסם ד) ולמתק חמש הנבורות שבהם ע"י מומי החסד שהם ה' חסדים ולפי שאין המים נטילים בזרועות אלא בידים יא) לכן ה) לפחות אנו לרכיין לחבר

הנהרות וביאריים : ה) מן הטמן לטכיי בינה : ג) עיין להב"ש ד"ג ע"ג ואל"ך ג) אחר שמואל ולענין דינא כיון שהיא אינו מטמא ללאה י"ח ככרניז חבירו יסול לברך לעמו : ד) שלים הטמן לטכיי כך היא היריבא כנ"ל וכן עיין בהר שלום דף ל"ד ע"א וד"כ דס"ה פ"ד : ה) וגם ע"י דלור יסר וע' דלור חזור עיין נה"ש וד"כ דפ"ו ע"ב : ו) קשה לי לפי שיש זה למה אינעריך נקב האחר כטוקא מאחר דאין לו זקן וז"ע אביגדור. ונלעג"ל אביגדור שעיקר בדיאת נקב האחר הוא להיציא הסבולת והזוהמא של אטילה שם ק"ל כמ"ש רבינו הק"י בס' המלות בס' שמיני בפסוק ולא תשקלו וני' וכן עקב בסוד האטילה וז"כ יזנאן מותרו הק"י כל הא"י מנר הדוקא וזה פסוק כ"י : ז) עשר מאמרי רשב"י דף קלא ע"ב : ח) אחר אביגדור וגם רגלו וכת"ש הרב לקמן דרובי סליה דרוח א' : ט) אביגדור ק' שהוא היקב הס"ס דאין שני עושה שלישי בחילין א"ה בפע"ח שער הברכות פ"ה א"י כוה"ל וכן עושה ג' בתרומה ולפי' אחי ספיר : י) ללא דוקא מטמא אלו טיבל את התרומה אביגדור. א"ה עיין בפע"ח דגרוס מטוסם ופוסל את התרומה : יא) עיין בפירוט אל"ך ב"ה מאזי דיעטמא עקם למה אין טעלין חורפות ג"כ :

החברים העוסקים בתורה ביחד לדרך כל א' וא' לכלול עלמנו כאלו הוא אבר א' מן החברים שלו ובפרט אם יש להאדם ידיעה והשגה לדעת ולהכיר להבדיל בבחינת הגשמה ואם יש איוה חזר ממס ברה לרכיב כולם לשהק עלמנו בלערו או מחמת יחולי או מחמת גניס ח"ו והתפללו עליו וכן בכל תפילותיו ולרכיו ודבריו ישקף את חברו עמו ומאד הזוהרני מורי ז"ל בענין אהבה החברים שלנו של חברתינו. גם הזוהרני מאד מורי ז"ל שלא להכניס האלצב"ט לתוך האזניים כדי לנקות הזוהמא שבהם בתוך התפלה כלל מהתחלת הברכות עד גמר עלינו לשבח ואם עשה כך לדרך נטילה :

גם מעולם לא התפלל תפילתו בקול רם אפילו סדר התפילה של מיושב כגון הזמירות וכיוצא בהם להורות הנכונה ולימי' וירא' לפני ח"ו והאמנם ביום שבת ה' מרים ומגביה קולו בנעימה בתפילה דמושב יותר מנעט ממה שה' עושה בחול ואף זה לא ה' עושה אלא מפני כבוד השבת גם הייתי נוהג לומר בכל בקב קודם התפלה פרשת המן ו' הדברות וכיוצא בזה בפרשיות אחרות ומנעני מורי ז"ל שלא לאומרם ובפרט ב' הדברות הזכיר לי טעמו של דבר כי הרי בימי הראשונים קבעום בהפלה ומפני המינין שלא יאמרו שאין עוד ח"ו תורה מן השמים אלא י' הדברות בלבד לכן בטלום ומי זה יערב אל לבו לחוק את המינין ולנהוג מה שביטלו רז"ל בגמ'. ענין מורי ז"ל בקומו בלילה אף אם ה' קודם אור היום ה' מסדר כל הברכות של שחר עד פרשת העקידה. ואח"כ ה' קורא ושוק בתורה ובהאיר היום ה' מתעטף בתחילה בלילות ואח"כ ה' מניח תפילין הפך מן המקדישין התפילין אל העליות וטפות גמור ה' בידם כמו שיהב' סודם למטה בע"ה ואח"כ ה' מתחיל תפלתו ואומר מן פרשת העקידה ואל"ך :

בר הנה' ברכות שיש מן ענט"י ח) עד סוף ברכת התורה שכל מייב האדם לסדרם ולברכס בכל יום אע"פ שלא נתחייב הוא בהם לפי שטולם הם רמזים נפלאים אל אורות עליונים ואין לבטלם אפי' אם האדם לא יסן בלילה או אם לא הסיר מלגפתו או בגדיו או סודרו או מנעליו וכיוצא בזה לדרך לברכן בכל יום כולן אע"פ שלא נתחייב בהם לפי שעל מנהגו ש"ע נתקנו חז"ן ב) מזרכת עששה לי כל לרכי ביום ט' באב ויום הכפור' שאז כל העולם יתפייס וגם חזן מזרכת ענט"י ומזרכת אשר יר ששתי ברכות אלו אם לא נתחייב בהם אין לברך עליהם :

גם בענין ה"ח ברכות הגז' אשר נהגו העולם לסדרם בבהכ"ג וכל העם משיבין אמן אחריהם ויש מפקפקין ומגמגמין בדבר זה לומר שכיון שעני השומעין אמן אחר הא"י הראשון שברך אותם כבר ילאו כולם י"ח ואסור להם לחזור ולברכן ורליתו את מורי ז"ל שה' לא היה מסדרם בבהכ"ג אלא בבחי' בקומו ממיטתו כפי סדר הגז' בגמרא אבל כשה' איוה אדם מזכר ומסדר הברכות בבהכ"ג היה עונה אחריהם אמן ואפי' אם ה' באמנע הזמירות ה' מפסיק לענות אחריהם אמן אף אם היו המברכים רבים י) :

גם הי"ח ברכות שיש מזרכת ענט"י ד) ע"ם ברכת התורה הנה הם כדוגמת הי"ח אחרות שיש בלואם הפסוקים של יהי כבוד ד' לעולם כו' וכנגד הח"י אחרות שיש בשירת הים ושם ביארנו סוד ע"ש (שהם ב"ח דעשיה) :

ונבאר תחילה א) דרך כללות ענין ב' הברכות הראשונות של יפנה ויסול ידיו וזה עניינם דע כי שתי המעשים האלו הם בסוד תקיין עולם העש' וזה עניינם יפנה ויעשה זרכיו הכוונה בזה הוא דע כי יש בחדם העליון ב' בחי' שערות אם שערות הראש ואם שערות דיקנא והנה שערות הזקן דז"ח הם תקיפין ודינין קשים מאד שהיותם משתלשלים ויורדין למטה נעשה מהם המותרות שהם סוד הקליפות ואמנם שערות דיקנא דאריך אנפין הם רחמים יסול הם לבנים ולכן הם כופין את הדינין אבל בז"ח הם שערות חזקים מאד יען כי הם שחורים והם דינין תקיפין וזהו הטעם כי בטוקבא דועיר אנפין לא יש בה בחי' זקן לפי שדינין שבדיקנא הם חזקים מאד ואם הנקבה שהיא האחרונה שבכולן הסמוכ' אל הקליפות היתה לה זקן ה' אלא. ההיוונים אחויה גדולה בה והיו הדינין מתרבים לאין קץ

לחבר יחד שתי הזרועות באופן שלא ילאו קשרי הזרועות לאחר
 בסוד כל אחריהם ביתה. גם לרין לפשוט כפות הידים כמי שזולה
 לקבל בהם איהו דבר (ו) וזה לרמוז קבלת הטהרה והנה ענין עליהם
 אינם עולים לעולם אלא בשם בן מ"ב והנה נרמו שם בן מ"ב
 בשלשה הידים הנזכרין בתקונין בסוד יד הגדולה ויד החזקה ויד
 רמה בראמנותיה. כילד יהוה אלהינו יהוה בימין. כ"ו במוכס"ו
 כ"ו ביד שמאל. יהוה יוד ה"א ה"א ואלו ה"א בראמנות הרי מ"ב.

ואמנם יד ימין הם סוד חלי הראשון של שם הוי"ה שהוא יהוה יוד
 ואלו דל"ת ה"א אל"ף ויד שמאל הוא חלי השם האחרון שהוא
 ו"ה ואלו אל"ף ואלו ה"א אל"ף ויד אמצעית היא שורש השם בעלמנו
 שממנו נתפשטו אלו הידים ולכן הוא בראמנות ולכן ר"ת על גבי

ע"י שהוא בעולם העשיה הנקרא עני וגם אלו הרי"ת הם בנימי
 ק"ל (לרמוז) כי בשפיה הוא סוד ע"ב ק"ל. עוד תכונן בצרכה ענימי
 דשמרית להעלות העשיה למעלה ע"י אלו הג' ידים שאמרתו הם
 ד' אלקינו ד' בימין כו"ו במוכס"ו כו"ו בשמאל. ויהוה יוד ה"א
 ואלו ה"א בראמנות כי שם זה הוא בעולם היצירה וע"י ג' ידות אלו
 דיצירה אלו מעלין את עולם העשיה. גם יכוין כי ר"ת ענימי הוא
 עני שהוא בנימי ק"ל שהוא הריבוע והאחרוני של הוי"ה דמ"ה
 דאלפין דיצירה להמשך משם אור ג"כ אל עולם העשיה וכבר
 ידעת כי ה' אלצפות הם ה' גבורות מנלפ"ך והם כפולות וכנגדם
 ה' אלצפות ביד ימין וה' ביד שמאל ולרין להעלותם עד ג' ראשו
 ואז נעשרים ע"י המים שהם ה' חסדים. גם תכונן למה שהודעתך
 אך אור המוחין דז"א נמשכין דרך לפרני האלצפות ושם נאחזים
 החילוניים ואמנם ע"י העלאתם למעלה אינם נאחזין לפי שאין יולדין
 או האורות משם (ו) ברב"ת אשר יגר הוא כנגד אב"א שבועל העשיה
 ולכן יש בה מ"ה חיבות כמספר אדם שהוא חכמה (ז) אב"א ח"ש
 אשר יגר את האדם בחכמה כי מסוד החכמה העליונה טורז זה
 האדם שגרמו בו ח' ולפי שהיצירה קודמת אל העשיה לזה אמר
 אשר יגר את האדם כי ע"י היצירה נעשית העשיה. והנה לפי שהג'
 ספי' עליונות הם סוד הבריאה והאדם שהוא חכמה הוא א' מן
 הג' לזה אמר וברא בו כי הוא מבחי' הבריאה והוא לשון בו כי בו
 באדם עלמנו שהוא בחי' הבריאה שבשע"י ברא בו כו' כעודע כי ג"ר
 דעשיה הם בריאה שבשעשיה והר"ק הם יצירה שבשעשיה והעשירות
 עשיה שבשעשיה. והנה נקבים אלו הם בחינת ז' נקבים שבראש
 האדם שהוא אב"א כנ"ו בר"מ פרשת משפטים ט) ואמנם הם סוד
 עינים אוחס ופה וכו' (ז) והם סוד ז' דגלגלתא והנה הענין הוא כי יחזיק
 אין אלו לריבין כאן בשפיה אלא בחי' אור הנקבים האלו לפי שהדינין
 הם לורך קיום העולם כדי שיוכלו לקבל אור העליון ע"י המדה
 הניתנת בהם ע"י הדינים הקובצים קצבה ומדה באורות שלא
 יספיעו יותר מדראי ובפרט בעולם העשיה אשר שם לריבין הדינין
 בהכרח כי שם הוא ענין סנדלפון שהוא בגמ' פ"ר שהם סוד
 ה' גבורות מנלפ"ך שהם בנימי פ"ר. והנה אם בחינת הרחמים
 יפתחו יותר מאלו דרך אהבה הנקבים ודאי הוא כי יתבעלו הדינין
 שבשעשיה ויתבעל העולם וכן אם יסתחמו יותר מדראי ולא ימשכו
 הרחמים יתרכו הדינין ויהיו הם לבדם בלתי רחמים וע"י א"א
 להתקיים אפי' שעה א' דהיינו בחי' מלכו' שבשע"י הנקרא שעה
 א' כנ"ו בתקונים תיקון ס"ט בסוד מזל שעה גורם ובסוד שעה
 עומדת לו וע"כ רופא כל בשר בסוד מיתוק הדינין ע"י הרחמים
 כי הבשר הם דייט בישרא הומקא והוא בשע"י כי משם הוא סוד
 הבשר וע"כ הוא מפליא לשעות י' ר"ל כי הוא ממשך הנהיב
 העליון הנק' פל"א עד עולם העשיה כדי למתק דיני' וזהו ומפליא
 לשעות ונרמזה העשיה במלת לעשות יא) ומ"ש גלוי וידוע לפני
 כסא כבודך הוא בעולם האלילות אשר הוא יותר פנימי מכסא
 הכבוד שהוא הכרי' וזמ"ש לפני כסא כבודך ומשם נגלים וידועים
 בחי' הנקבים האלו למתק משם ע"י הנקבים ההם מן האלילות
 היושב פנימי מן כסא כבודך שהוא הבריאה כנ"ו :

ברכת אלהי נשמה שנתתה בי כו' (ג) ברכה זו סמוך לחברת'
 לפי שהיא כנגד אימא דעשיה המחברת תדיר עם אב"א ונתן
 והיא) הנה אעפ"י שלא כל אדם וזכה לחלק הנק' נשמה עכ"ו הנה
 יש לו חלק בנשמת אדה"ר שהי' כולל כל הגבראים אעפ"י שהאדם

הוא עדיין לא זכה אל' הוא בעלמנו. ואמרו טורה היא כנגד עולם
 האלילות אשר משם נשמה לשמה. אהה בראתה כנגד חלק הנשמה
 הבאה מן הכרי'. אהה יצרת הוא סוד הרוח הבא מן הי"ו. אהה
 נפתחה כי הוא סוד הגשם שבשע"י ונמלא כי באומרו נשמה שנתת
 בי ככל כל הד' חלקים הנז' וקראם כלם בשם נשמי. ואהה עתיד
 ליטלה ממני כי הוא בסוד מ"ג ד' ואח"כ אהה עתיד להחזירה
 כי בבקר בסוד מ"דשים לבקרים :

ברכת הנותן לשכוי בינה כו' (ה) כבר הודעתך כי לול הוא
 קודם חמות הלילה ולילה הוא אחר חמות הלילה ועל
 כן אנו מבקרין ברכה זו אחר חמות לילה ואיך. וסבי הוא גבריאל
 סוד הגבורה ובחי' הלילה נמשכת הארת הביג' בגבורה וזמ"ש
 הנותן לשכוי בינה ואלו היא מתמתקת בסוד מש"ה יובא לו יין וישת
 (דארמי ביה מיא י) בסוד יין המשמח והוא סוד היום אבל הגבו'
 בעלמנו היא יין המשכר והוא סוד הלילה וזמ"ש אור והבחין בין יום
 ובין לילה שהוא ע"י היין המשמח הנמשך מבינה והיא (א) המבחין
 בין יום ובין לילה :

ברכת הנותן ליעף כח כו' (ו) נכון לאומרה והיא אחת מן י"ח
 ברכות האלו שתקנו קודם התפיל' ואעפ"י שיש מנגמין
 בדבר זה עכ"ו ראוי הוא לאמרו עכ"פ וכמו שנבאר סודה בע"ה
 והטעם שהשתי ברכות אלו הם מלביש ערומים (ז). וברכת הנותן
 ליעף כח נתקנו לסוד מה שנבאר עתה בע"ה והוא כי הגה און (י)
 אדם בדרך אשר לא יחטא וע"י כך מפסיקין מעליו לבוש הקדושה
 ומלבישין לנשמתו לבוש הקל' בגדים זואים כדמיון מש"ה ויחללו
 בני' את עדים ונמשך עליהם וזהמת הגשם וכדמיון אדה"ר שנאמר
 בהם וידעו כי ערומים הם ואח"כ כתוב וילבישם כתנות שור משאל
 דחויא. והנה הכל הוא כפי ערך החטא כי אם החטא הוא קל
 מחלש כח הלבוש הוא בסוד לור ילך חסי כו' אבל אינו
 מסתלק מעליו. ואם החטא הוא חמור מסתלק הלבוש לגמרי
 מעליו וכנגד ב' בחי' אלו נתקנו ב' ברכות אלו וענינם הוא כי הנה
 בכל לילה כאשר האדם מקפיד נשמתו ביד המלכות העליונה בסוד
 בידך אפקיד רוחי הנה היא מחדשת אותה בסוד מ"דשים לבקרים
 כו'. ומי שנסתלק ממנו לבושו ונתנת אליו בבקר בחי' לבוש ומי
 שיש לו לבוש אלא שנחלש היא טותפת כח בלושו (טו) והוא שני
 בחי' אלו נעשו בעת הבקר בסוד חדשי' לבקרים והבן זה. ומידוע
 זה נעשה ע"י שם א"ל המתעורר בבקר בסוד החסד כמ"ש חסד
 אל כל היום וכו' ויטכס אברהם בבקר בסוד מה שביארת
 על מה שתיקנו בברכת יולד אור המחדש בבושו בכל יום תמיד
 מעשה בראשית ע"ש. והנה ז"ס טו) ענין המלבוש כי מלבוש בנימי
 אור' פניאל שה"ם שם אל והי"ם שט"ח נהודין אשר בפנים
 העליונים כמש"ת לקמן בע"ה והוא בנימי' חשמל לבוש הבינה
 המלבשת את ז"ן ולזה תכונן באומרו מלביש ערומים אל מלבוש
 גבו' והכל נמשך משם אל' והוא כי ב' שמות אל' במילואם עולים
 גבו' ש"ע ועס ח' אוחיו' אב"א אל"ף למ"ד הרי שט"ח גימטריא
 מלבוש יו) וכבר ידעת מ"ש בסוד דמשפטים דל"ו ע"ב צפ' בגנו
 בה כי לבוש הנשמה נמשך משם אלהי שפירושו הוא אל' ויה כי
 המלבוש נמשך משם אל ל"ה שהם ז"ן הנק' ו"ה והרי נת' ברכת
 מלביש ערומים שנתקנה כנגד מי שנחפשט מעליו לגמרי מלבוש
 הקדושה והנה הוא מתחדש עתה בבקר לגמרי. וכנגד הבחי' השני'
 שנחלש מלבושו אך לא נפשט לגמרי תקנו ברכת הנותן ליעף כח
 והדבר מוזכר. ודע שאין טוב לאדם ללבוש ב' מלבושו ביחד
 והעושה כן קשה לשכחה וסוד הדבר הוא כי הנה מלבוש
 האדם הוא מן הקדוש וע"י העבירו' שהאדם עוש' גורם להתלבש
 בקל' ושיחאחו הקל' במלבושו והנה המלבושים יש בהם בחי'
 אור המקיף מחון להם כעודע כי יש אור' בפנים וכלל בחוק הגוף
 והמלבוש סובב את הגוף ועל המלבוש הם האורות המקיפים
 ועומדים מחון המלבושים והנה לכל לבוש ולבוש יש בחי' אור'
 ואין לך דבר שדושה את הקל' כמו אה"מ לפי שאין יכולת
 בקל' לינק ולהתאחו באוה"מ ולכן הוא עומד בחון ואין לו פחד מן
 הקל' ונמלא כי המתבר שני מלבושו ולבושם ביחד אינו עומד
 מקום לאוה"מ ליכנס תוך שני המלבושים יחד ולהקיף בין כל לבוש
 ולבוש

דגויות וביאורים (ח) פ"י כ"ח מ"ה : (ב) צ' עיינין וכו' אודנין ב' טקבא דחוטמתא וסומא. (ג) פע"ה פ"ו משער הברכות : (ד) כי לעתיד תהי' המלכות אחת נשמת
 האדוקים בסוד חדשים לבקרים כו' כדי שיהיו בה כבה' מ"ן. עיין פע"ה ברכות פ"ו וחכין יוצר וככ"ו לוחא מן כי לעתיד עד היבט מ"ן :
 (ה) פע"ה פ"ו משער הברכות : (ו) עיין נהר שלום דף ג' ע"א : (ז) לא וזה : (ח) פע"ה פ"ב משער החפלה ע"ת פ"ו ע"א : (ט) עיין נהר שלום דף ט"א
 ע"א : (י) היראת שעה ד' ה' ע"ב.

שהזו דו"ן של היום הוא גדול משל לילה כך יחוד ק"ש של היום הוא גדול משל הלילה. וכבר נבאר אלמנו ב"חורק וע"ש והנה ז"ס חדשים לבקרים רבה אמונתו כי המלכו' הנק' אמונה נעשית גדולה ורבה בכל לילה ע"י כל נשמות החסידים העולים בכל לילה להכליל ולהתעבר במוכה כדי להתחדש שם בהיותם במוכה ואח"כ בבקר יוצאות משם חמורשות ומ"ש חדשים לבקרים. והנה הוויג של הלילה בין הוויג דל"א ובין הוויג דו"ן כיון שה' גרוע מוויג של היום ומוכרח הוא שיהיה ללורך התחלת חיקון לזווג של היום כי זה הוויג הנעשה בלילה גורם חיקון וטובות כלי היסוד דנוק' כדי שחולק אח"כ להעלות מ"ן ככלי ההוא בזווג הנעש' ביום :

ועתה

נבאר ענין טובות וחיקון זה הכלי היסוד דנוק' מה עניינו (ז) הנה מקום עליית הנשמות בכל לילה היא ביסוד המלכו' נוק' עליונה שהוא בית הרכס שלה והמקום ההוא נקרא יד אשר ז"ס בידך אפקיד רוחי שאנו אומרים בכל לילה על מטמניו

והענין היחודי נקרא יד הוא זה כי הנה ה"ג ה"ס שה"ס ה' אריות מנלפ"ד וה' אריות אלהים ושורשם הם למעלה בה' מקומ' נזכר באד"ר הנה צמותם אבפומא וברונון ובידן ובאלכטן (ז) ובכל מקום מה' מקומות הנה' נכללן שם כל מה' גבורות אלה

שהגובר שם בכל מקום מהם אינו רק גבור' א' מהם בלבד והיא הניכרת והנגלת שם ובה כללות כל ה"ג' כי בחומתא ניכר ונגלה גבור' א' מהם בלבד ובה כללות כולם ועד"ו הוא בפומא בו' ואמנם בסוף הנה צמותם האריות החמשי האריות שבהם שם נגלו וכבר כל ה"ג' כולם. ולכן כנגדם היו ה' ארבעות היד כל

אלכט פפרד מחבריו כי שם נגלו כל גבורה וגבורה היעב משא"כ בשאר הנה' מקומות כי אין שם בגילוי רק חושם א' או פה אחד וכיוצא. והנה לפי שהיה נגלו בה' ארבעות יד ימין והה"ג נגלו בה' ארבעות יד שמאל ולכן הולך שכל יד ימין ושמאל את נוק' דו"א שה"ס תשי"ח ולקשרה בצורה שמאלה כנגד בח' גבורה יד שמאל דל"א שהיא שרש כל הדינים והגבו' וע"י ימתקו הגבו' והדינים שבנוק' כטוב שאין הדינים מתמקקים אלא ע"י שרשם

ולכן (ז) אלו ה"ג' נקרא יד' כנו' וזו חלק מקומ' באימא עלאה ומשם נמשכה אל היסוד נוק' דו"א. ואז נתקן היסוד והוא ועשה כלי כנו'. וסוד הכלי הזה ענינו הוא כי הנה נודע מ"ש רז"ל אין האשה מתעברת מביאה ראשונה. גם אדו"ל אין האשה כורמת בריה אלא למי שעשה כלי. והענין הוא כי בביא' ראשונה נתון הכר בטוקבא ה"ג' ואלו הן נשארות תמיד בה ביסוד שלה בבחי' שם הויה דה"ק הנקרא רוחא דשדי בשויה ובכחם היא מעלה

אח"כ בשאר הביאות את המ"ן תמיד. וגם יש שם הכנה ביסוד ההוא לקבל טיפת מ"ד ולגיר' כנו' ולד' וחס' לא היה אותו הכלי כל הטיפות של שאר הביאות היו נספדות ומתבטלות ולכן אין האשה מתעברת מביאה ראשונה כי הטפה הראשונה עושה אות' כלי ואחר היות שם כלי אז שאר הטיפות של אחר כך מלטיירות שם ומתעברות. והנה בזמן הראשונים היו מולוים הבתולים באלכט והיו ממעבין ביד והטעם היה כדי שגם הביאה ראשונה לא תהי' לבטלה והיו מתקנין הכלי שבה באלכט כדי שתעבר נגם מביאה ראשונה וענין חיקון זה הויה הנעלה בנוק' העליונה דו"א כי היד העליונה דל"א ירדה ביסוד שלה ומעלה אותה באלכט ותקנה אותו ועשאתו כלי. ומשאר שם בחי' ה' ארבעות אימא עלאה תמיד ללורך הכלי דטוקבא דו"א וז"ס מקדש ה' כונו' ידך. ירצה המקדש הנק' אדני שהיא טוקבא דו"א והנה ידך העליונה טונט ותקנו אותו ועשו בו בחי' כנו'. והנה כבר ידעת כי בכל יום ויום חוזרין להסתלק המוחין העליונים מו"ן והנה המוחין ההם הם תוך הגה"י דל"א כטובע וכוון שהגה"י מסתלקים מבי' שגם הידים דל"א שם יתה גבוהים מן הגה"י שסתלקו גם הם למעלה ונתבטלו הכלי שלה. ולכן אינו לריכס לעשות בכל יום תמיד כ' בחי' הא' להמשך לה לילה ע"י זווג אות' הידים העליונים כדי לכוונה ולעשותה כלי ביסוד שבה וזה לצור' בחינה השנית שהיא אח"כ בזווג היום וכולל להעלו' מ"ן ולגיר' ולדות כנו' וכיון שכן הוא נמלא שאין זווג הלילה מועיל להוליא נשמות חדשות כיון שעדיין אין שם כלי אמנם יושל להנש הנשמות הישנות כדונג' הכלי שבה שגם הוא מתחדש עתה בזווג של הלילה בפסוק הזה של בשכמל"ו של הק"ש כמבאר אלמנו ואחר אשר נתקן הכלי בפסוק בשכמל"ו

אחפשטותא אינו אלא עד החזה דו"א וחי"ב היסוד דו"א הוא למט' משיעורה ואינו יכול להזדווג עמה. אבל הענין הוא"כ כי כשהגדיל ז"א עלה שליג ראשון דיסוד שלו ותחבר עם הת"ת שבו וממנו נגדל הת"ת דו"א כנודע וע"י השליג דיסוד שעלה ל"ת"ת הוא מזדווג עם לאה. ואמנם אחר חזות לילה אז לאה מתפשט' עד סיום כל קומת ז"א בסיום נגלו (א) והם שוים כמלא (ב) והשוואה זו היא בסוף הלילה ואז כשמשחיר השחר אז הוא מזדווג עמה כנו' בזווג בראשי' דף * אמנם (ג) כפי התפשט' לאה למטס כך שיעור דחיית רחל למטה שהיא נחיות מנעט עלמטה ונעשית בסו' נקודס ויורדת אל הכריאה לתת מוון לנערוותיה אשר שם. וז"ס הפסוק ותקם בעוד לילה ותתן טרף לבינה וזווק לנערוותיה ושאר חלקים של רחל מתחבר' עם לאה וכללו' יחד ומתארך פר"ו לאה עד למטה כנו' :

והוא"כ

ואחא לידן נבאר ענין התרדמה והגסירה של הנקבה כי הכל ענין א' בנכסיות לאה ורחל כי שתייהם שומד' באחריו כטובע. הנה הכתוב אומר ויפל ה' אלהים תרדמה כי והענין הוא שאחר שבאו המוחין ונכנסו תוך ז"א בהיותם מלובשי' תוך נה"י דתבונה וע"כ נגדל ז"א הנקרא אדס וכאשר רזה להגדיל גם את נוקב' שהיתה בסו' נקו' קטנה מאחורי ללפתויו אז מה עשה הפיל תרדמה על ז"א וענין התרדמה הוא שהמוחין שנכנסו בו חזרו להסתלק ממנו כי הם חיותו וכאשר יתן וגרס ואח"כ נכנסו מאחוריו אל תוך הנקבו' ובהמי' יורדו תוך לאה ואח"כ מתפשטין עד תוך רחל וכל ז' שלא ע"י ז"א וחי"ב נכללות יחד לאה ורחל ונעשו פר"ו א' בכל אחורי ז"א ונגסרה מאחוריו. וזה שאמר הכתוב ויקח אחת מללעותיו פ' שנסרה ואח"כ ויביאה אל האדס כי בתחילה בהיותה דבוקה באחוריו קודם הגסירה היה חלק אור המוחין שבתוך ז"א הראוי להגדיל הנקב' נכנס תחילה תוך ז"א ואח"כ יוצא האור מתוכו דרך נקב אחורי החוש לתוך ובונה הכלים של הנוק' והיתה היא לריכה לקבל וליקח ממנו ולכן לא יכלה להגדיל לגמרי ולכן באה הגסירה והוא שהמוחין ההם נתנם ה' אלהים שהם אור"א אל הנקבה עתמה שלא ע"י ז"א כנו' וע"כ נגדלו עוד הכלים נקרא ע"י ונעשית פר"ו שלם שלא ע"י ז"א ואחר שנגדלה ויביאה אל האדס נכנס ונזדווגו יחד (ד) וא"ת והרי כיון שנסתלקו המוחין ממנו ונתנו לנוק' א"ך מזדווג עמה (ז) אך הענין הוא כי אולם המוחין הראשונים שהיו לו ע"י הגה"י דתבונ' הם הם שנסתלקו ממנו ונתנו לנוק' ואמנם אז עלה הוא יותר למעלה ונכנסו בו מוחין אחרים חדשים יותר מעולים וזה שם מן הגה"י דל"א עליון הנקרא חו"ב ונמלא שפי' הדורמיטא משיג מעלה יסירה וכאשר מזדווג אח"ך עמה הוא בכה המוחין החדשי' היסוד מעולים כנזכר וזכור ואל תשכח זה ילא תחשוב שבעת הדורמיטא נשאר ז"א בלי מוחין (ה) ומלאחי בקונטרס אדס א' כי אז בעת הגסירה המשיג אימא אל הנוק' דו"א שגורה עושה חסדים

שהם שויות דע"ב דודין כי חסד בני' ע"ב :

דרוש ג' (ז) בענין הלילה כבר הודעתך א"ך האור"ה השינה והתרדמה להפיל על האדס ללורך הנכסו' כבאה אחריה. ונבאר עתה עוד עניינה דע כי כמו שביארנו שנשמותינו אנוט עולות למעלה בכל לילה בהיות נפשותינו ששים ונכרמים ואז הם נעשים בחי' מ"ן לזווג העליון (א) והללורך עלמן של הנשמות כדי שיחזרו להתחדש לפי שבזמן שהיה ב"ה קיים היה הזווג העליון בבחי' פכ"פ להוליא נשמות חדשות אבל אחר החורבן אין תפלות שלנו מועילי' רק לפי שעה להביא נשמו' חדשו' בבחי' אחר בלחור בלבד (ה) ולכן אינו אומרים יחוד ק"ש בעצת התפלה כדי לזווג בתחלה את אור"א ומאותו הזווג יתחילו לזו"ן בניהם את המוחין והעטרות שלהם כדי שח"ך בעצת תפלת י"ח יזווגו גם הם בניהם זו"ן כטובע. ואמנם הזווג הזה הוא בענין היום (א) והנה גם בזווג הלילה אנו מיחדים יחוד ק"ש על מטמניו והנה החסידים הראשונים לא היו לריכס רק לומר פסוק הראשון שמע ישראל כנו' בגמ' דברכו דסני להו' כחא פסוקא דרחמי'. אבל עתה אנוט דורות האחרונים הלואי שנפרט כל פרטי הכונות והיחוד כדי שנטבל לברוסו זווג העליון של אחר ח"ל כדי להדא את הנשמו' הישנות. והנה בתחלה אנו אומרים כל סדר הק"ש וזה הוא כדי לזווג את אור"א בתחלה ויחילו עטרות ומוחין לבניהם זו"ן כדי שגם הם יוכלו אח"ך אחר חזות לילה להזדווג ללורך חדוש הנשמו' כנו' ונמלא כי כמו

דגרות וביאורים : (ח) ענין תו"ה דקת"ב ע"ב : (ז) ענין חו"ה דף ל"ו ע"ב טעם ב' שהיה בזה כי בזה הדרוש נראה שאינה נגמרת ירידת רחל אל הביאה פ"א בסוף הלילה ונדרוש א' כתב שנגמרת לירד כחיות לילה ממש והאריך לתרן : (ג) אחר הכיבוד ל"ע למה לא תירן שחורין המוחין וממשיט בו קודם הזווג כמו שכתבאר בדרושי השעמיה של חיל ונדרושי האסר ונדרושי פורים ע"ש. וזו מה מוחין ים לו בעת השינה והתרדמה דל"א מה היא הדורמיטא ומיכין ב"א א"ס לו מוחין באותם השעות וענין עוד לקמן בדרוש הלילה והפסוק ובעמיהם כמות באבנה ונשום ביצר כי בעת השינה והדורמיטא אין לו מוחין כו"א וז"ל. ענין מ"ש כשער המוחין פ"ט בעצת הדורמיטא מעלין אותן אור"א כהיכל שילא דילקן ומזדווגין שם. ובהנה"ד דף ל"ו ע"ב ה' כ"ג הקשו חכמי מערב ג"כ קשוא וזה ע"כ"ב והרב תו"ה תירן כי באחת שהמוחין הישנים ניחן כנוקבא כמו שכתוב כאן ומה שכתוב בתקום אחר והמוחין הישנים חזורים כו"א ר"ל כנוקבא שכבר נגדלה בגסירה כמו אור"א ולכן נקרא ז"א ע"י"ש : (ד) ע"פ ה"א משער ק"ש שלל המטס ד"ה ליקוטים : (ה) וז"ל של שער המוחין פ"א ת"ל דף ע"ו ע"א שורה ח' כל הנשמות הכחות אחר חורבו הנית אשפי' שימאל בבחי' זווג פכ"פ דו"ן בו' אינה נחשבת אלא כאלו בלו מכה' אר"א עכ"ל :

למעלה חוזרת ליכנס חוץ יסוד דאימא כבראשונה א"כ גם היא חוזרת להסגר ולהסתם קם ואיך היא מגדלת לחסדים האחרים אשר קם. אבל הענין הוא כי כיון שבירידתם למטה נחגלו בגילוי גמור קבלו הארה גדולה מהם ובהם נתגלית הארתם ונתגדלו הם מעלמם ונתפשטו ולכן גם הם אח"ך חוזרים ליכנס במקום שהם כבר קנו בעלמם כח וחוק ההגדלה ויש יכולת בהם להגדיל את החסדים הסתומים אשר קם. הבחי' ה' היא החלק של הארה אשר מתפשט ועולה מחוץ לגדלי יסוד דאי' בדמות החלל שיש בין יסוד דאי' לגופא דאי' וע"כ גם הם מאירים הארה גדולה בחסדים הסתומים שבתוך יסוד דאימ' באופן ששני בחי' הגו' מתחברות וזכח' זו מאירה בחסדים הסתומים מלד פנים וזכח' זו מאירה בהם מלד חיצון ועל ידי שתיים ביחד מגדילין. ומאירין את החסדים הגו' וע"כ נגדל ז"א. והנה אחר שהקדמנו לך הקדמה זו נבא עתה אל כוונתנו כי הנה הארת הבחי' ה' בעלת' למע' מבחון להאיר את החסדים הסתומים שבתוך יסוד דאימא.

והנה עתה שנפרס המסך הגו' הנרמו בחי' שפרס סוכת שלום כו' נמצאו שהם נעלמים ומתעכבים שם למעלה בקביעות גמור ואינם יכולים לירד עד למטה מחמת המסך הזה הנפרס במקום החזה ונמצא נוהגים עיקר הארתם בקביעות שם למע' במקום סיומם החסדים שהוא מן החזה ולמע' ומאירי' בהם הארה גדולה משא"כ כשלא היה שם המסך ההוא שהיו עולים ויורדים למטה. ופעם חזרת ירידתם למטה הוא לפי שתימיד חשק כל דבר לחזור לשקטו והנה שורש הארה זו העול' ממטה למעל' היא בחי' החסדים התגולים אשר למטה ולכן אחר אשר עולים חוזרים לרדת להתחבר בשרשם. אבל עתה ע"י פריסת המסך הזה נתעכבו למעלה וע"כ ניתוסף הארה גדולה בחסדים הסתומים שביסוד דאי' והרי זה תי' יסירה נוספת מחמת פריסת המסך הזה :

עוד יש תי' אחר ע"י פריסת המסך הזה והוא כי הנה אלו הניגונים של החסדים שעלו למעלה מחמת אור החוזר ממטה למעלה כנו' הנה הם מועטים אבל המקום למעל' הוא רחב מאד אבל למטה הוא להפך כי החסדים המגולים שהם תחת המסך הזה הנה הם רבים וגדולים אבל המקום הוא קטן ולר דחוק ולכן מכת היותם שם דחוקים בדוחק הנה הארתם בוקעת ועולה דרך המסך ככת חזק ובוקעים אותו ועול' ניגוני' יסירות למעלה מן המסך. משא"כ בגלותם השומדות למעלה מן המסך שלהיותם שם מרווחים בהתרחבות אינם בוקעים ויורדים למטה. ונמצא עתה כי כל אלו הניגונים וההארות נשארות למעלה מן המסך בקביעות וע"כ יש בהם שיעור לעלות למעלה עד המומי' דאי' ומאירים כל המקום שהוא שהם כל החסדים הסתומים שביסוד דאי' ובכל החומו' דאי' אור גדול מה שלא היה' כן בחחלה ערס פריסת המסך הזה וגם ענין הארה זו היא מכלל תוס' שבת כי עתה ע"י פריסת המסך הזה ניתוסף אור נפלא וגדול בז"א מה שלא היה' כן בזמנים אחרים. ודע כי אותם הנקבים הנפתחים שם במסך הזה ע"י עליית גלות החסדים המגולים למע' ככת חזק כנו' הנה אינם חוזרים להסגר ונשארי' פתוחים וע"כ ליהותם נקבים לרים ודקים וקטנים אין הניגוני' חוזרות לירד למטה דרך שם כי בעלייתם שהיה צכת מסכת שהיו דחוקי' למטה נכנסו בחוכם ככת אע"פ שהם לרים אבל בירדתם אינם יורדים ככת כי יש להם מקום רחב לעמוד למעל' והנה הנקבים הם לרים ולכן אינם יורדים אבל תועלת פתיחת הנקבי' ההם הוא כי יורדת הארתם למטה ומתגלים למטה מן המסך וז"ל משול' בענין סכך הסוכה כי לכתחלה לריך שלא יהיה מעובס כמין בית עד שאין הכוכבים נראי' מתוכה אבל לריך שיתראו ההארות ההם דרך הנקבים של המסך ה' ההוא כענין הכוכבים ה' והנה נתבאר ענין ופרסם סוכ' כו' כי הנה היסוד דאימא נקר'

שלוש כי כל בחי' יסוד נקרא שלום כנועד ואנו מתפללי' שהיסוד הוא יתרחבו מחילותיו ויעשו כעין פריסת סוכה ה' ואהל המתרחב ומתפשט אל הגדלין עד שיגיע לדפני גופא דז"א כד' ע"י כן ידוימו כל החוליות והתקנות וההנחות הגיל' מחמת פריסת המסך הזה :

פסוק ושמרו בני' שנהגים לומר קודם הקדיש הוא לפי שהלילה היא בחי' שמור. קדיש של קודם העמידה של תפילה ערבית לא קבלתי ממוח' רך כונת המ"ב הא' אבל לא הב' והנה כונת המ"ב הא' הוא כדוגמת המ"ב הא' שביאר' בקדיש הא' של קודם יוגר דערבית אבל יש ביניהם קצת שינוי והוא שעתה בקדיש הזה תכוין כי אותם אותיות של אהיה יהי' אינם במילוי ההיין רק במילוי אלפין אל"ף הא' יוד' הא' יוד' הא' ואי' ותיכין בהם ששם בני' יעקב ד' :

דרוש א' ה' לתפלת עמידה דליל שבת ובחחלה אודיעך כלל ה' לכל התפלות דשבת. הנה ד' תפלות יש בשבת והם תפי' ערבית ושחרית ומוסף ומנחה ובכל תפלה יש ' ברכות כנועד ומה שתכוין דרך כללות דבר כולל בכל ארבע תפלות הוא זה. שתכוין כי שבעה ברכות הם סוד שבעה אותיות אהיה יהי' שהוא שם בן מ"ב דבריאה כנועד. גם תכוין בז' השמות היוצאים מהם שהם כסדר השבעה ברכות באופן זה שכל ברכה תכוין לאות א' מן השבעה האותיות ה' ולשם א' מן השבעה שמות. וזה סדרן בבחי' מנן אברהם תכוין באות א' של אהיה יהי' ובשם היוצא ממנה שהוא שם ה' ובבחי' מחיה המתים תכוין באות ה' ראשונה דאהיה יהי' ובשם היוצא ממנה שהוא שם ה' ובחי' אלהים. ובבחי' האל הקדוש תכוין באות ה' דאהיה יהי' ובשם היוצא ממנה שהוא מפל'ן. ובבחי' מקדש השבת תכוין באות ה' אחרונה דאהיה יהי' ובשם היוצא ממנה שהוא ה' ובבחי' המחזיר שכינתו ליוון תכוין לאות ה' של יהי' ובשם היוצא ממנה שהוא שם אל ובבחי' הטוב שמך כו' תכוין באות ה' של יהי' ובשם היוצא ממנה שהוא שם אלהים. ובבחי' המבדק את עמו ישראל בשלוש אמן תכוין באות ו' של יהי' ובשם היוצא ממנה שהוא שם מפל'ן. והענין הוא כמ"ש בענין קב"ש כי שם אנו מכוונים אותם שלא כסדרן רק כמו סדר הכאחים והסתולתנים כי זה והם כסדר א' דאהיה יהי' ושם יהי' יורדין בה' אחרונה דאהיה יהי' ואז עולה ו' דיהי' ושם אל שהוא באות ו' בגלגל. ו' ואח"כ ה' ראשונה דאהיה יהי' ושם יהי' בניקו' אלהים עם ה' דיהי' ושם אלהים. ואח"כ יוד' דאהיה יהי' ושם מפל'ן עם וי' דיהי' ושם מפל'ן אבל עתה הם כסדרן ממש כי לעולם בחי' ב' שמות מפל'ן מפל'ן הם בחי' וביסוד ונמצא כי סוד סו' ברכות הם ז' ספי' תחת' והם חנתי' נהי' שהם ז' ברכות ראש' חגי'ת וברכה ד' מלכות וג' אחרות נהי'. אבל לריך שגדע כי אעפ"י שביארנו שכל ז' ברכות שכלל תפי' מן הד' תפלות לריך לכוין בשבעה אותיות ובשבע' שמות היוצאים מהם עכ"ל יש חילוק א' בדבר זה והוא כי כפי ערך עליית וז"ן דרך המדרגות אשר אבאר לך בכל תפלה ותפלה כן ג"כ לריך לכוין בחלו האותיות והשמות כפי המדרגות והמעלות אשר עלו עד שם בבחי' אלו עלמם שהם למטה :

דרוש ב' ה' עוד אודיעך כלל א' וסדר גלות בענין ז' ברכות שיש בכל תפילה מוד' תפיל' ומה ענינם דרך כלל ה' דע כי בחי' ג' ברכות הראשונ' שם אבו' וגבו' וקדושת השם הם תמיד בני' ספי' אחרו' שהם בבחי' דאי' הנעשין ג' מוחין בז"א ואחר שנעשו בו בחי' מוחין בבחי' ג' ראש' אבות וגבו' וקדושת השם כבוד ג' אותיות אהי' דאהי' עם ג' שמות היוצאי' מהם כנו'. ואח"כ אנו ממשכי' אותם לבחי' כתר של הנקבה כבוד ה' אחרו' של אהי' שעליה אמרו בהקדמת ס' התיקונים שהיא אמלעית ג' מאכן וג' מאכן ואיבי' באמלעיתא כי היא בחי' כתר דמוקבא והיא סוד ברכת מקדש ששבת והוא שם י"ה אדני' כמבואר אצלנו בק"ש

גהות וביאורים לחיך חלל הנוף דז"א כדוחק גדול ולכן בוקעין הגבורות ב' מסכים יסוד דאחא ודפני גופא דז"א ללאת אל יפקירי. אבל עתה שפרס התך הנוצר במקום ההוא אז החסדים המגולים עמדו למטה מן המסך ונשארו המקום החלל אשר למעלה מן המסך לגבורות לנדר והמה שם בהתרחבות ואינם לריכיים לנקיע המסך ולירד למטה אל יפקירי. ש"ס ושפסו ה' פ' ע"י פריסת המסך דיסוד דאחא הנוצר ה' ע"י ע"פ שכה' דרוש ב' : א' הסכך. כתי' : ב' א"מ ק"ל טענין סוכת המג אינו ענין לזה כלל. ואפשר שהיה ענין בחי' זו בחנוכה שהרי המלכות איתא גופא אינו לוקח עד שחרית שבת. והתבונה הב' ככרפת השחר וכל עלייה זו דליל שבת תבונה ב' שהיא ג' לתימא כד ליל וז"ל : ג' כ"ב א"מ והקסתי למורי הנאמן מהרי"ב ז"ל א"כ למה אין ושבין כסוכה כל ליל שבת. והשיב לי שטובה זו הוא בפנימיות גוף דז"א וח"כ אין הענין דומה לו. אבל כטובות שהם המקיפים על הנוף דז"א בין החיצון ובין הפנימי לכן אנו יושבין בסוכה והוא אמת וליב' ונכון ודוק. ועוד דבכא איתא סכך לחוד בלתי דשנית ואין כל דפנות ואלו סכך בענין כדמוכח בנתיבא : ד' כי בעמידה זו מודווג עם רחל. פס"ה : ה' פס"ה ט"ג נשברו פס"ה נשברו פס"ה : ו' א"מ כ"ב ככנטי יונה כחול ליוון נס הכריכה משין ז' כמות אלו כ"א פני כרתו זכנ' סידר מהרי"ב ז"ל כסידורו כ"ל : ז' ע"י ליל ס"ה ע"ד ד"ה ועתה אבאר : ח' פס"ה שם : ט' ע"י אמת לישקב דק"ג ע"י שאלה י"ד :

שלהם שהיא בחי' העולמו' כנודע אבל עתה הוא בחי' הפנימיות שהיא בחי' הגשמי' כנודע. ונמצא כי עתה נעשין לה מוחין מן הנה"י דו"א מבחי' הפנימיות שבחס כנו' ובבחי' זו נקרא עתה חקל תפוחין קדישין בסוד המוחין הנק' קדש הנעשים לה מבחי' הנה"י הנק' בחי' חקל' שהוא סוד השדה וכל בחי' שדה הוא בנה"י כנ"ל בדרכים שקדמו כי כשעולים הנה"י למעלה נשאר מקומם בחי' שדה של זריעה כנ"ל. ולכן תכין כי בזה היכולו יש בו ל"ה תיבות כנגד ל"ב נתיבות וכנגד ג' שביעי שהם סוד נה"י דו"א שנעשו לה עתה משם מוחין מבחי' פנימיות כנו'. ודע כי ביחס השבת כל הספ' נקרא כשיעו' מסתרא דליה אמנם ג"פ שביעי שבו היכולו הם בנה"י ו' ואחר כך בויכולו הב' יהו בחגי' ואח"כ בויכולו הג' יהו בחגי' ד' כמ"ש במקומו בע"ה:

ויכולו שאחר העמידה שחזר ואומר הש"ן תכין כי עתה נכנסין בזה"א ג' פרקי' קדמאים דל' דללס דו"א מד' א' וזהו בענין ז"א. ובענין טוק' תכין כי עתה מאירים חגי' דו"א במוחין דילה ומאורות האלו נעשין המוחין שלה עתה. וכבר ביארנו לעיל כי החגי' מלוכבים טוך הנה"י וכולם יחד עומדות במקום א' שהוא במקום ג' אמצעיות וא"כ נמצא כי הטוק' איינה עולה עתה ממש בחגי' אבל עכ"ז היא מקבלת הארבע מהם במוחין שלה וא"כ ג"פ שביעי שיש בזה היכולו תכין שהם בחגי' דו"א ונמצא כי ויכולו הא' שקבלו מן נה"י סיפה נקרא רחל חקל ועתה שמקבל' מן חגי' נק' חקל תפוחין כי ג' אבות נק' תפוחין דאית בהון מורר סומק וירוק כנודע. עוד מלאחי דרום אחר קרוב אל הנו' בענין ג"פ ויכולו לביל שבת:

הנה בויכולו הא' של העמידה עולים חגי' דו"א שהם ג"פ שביעי הנו' בויכולו וכללים בחגי' דו"א חגי' עולים בל' דללס דו"א וחגי' דבריאה עולים בנה"י דו"א דא"י וכן כל המדרגות שהחיותם עולים על הסדר הזה עד שנמצא שעולים נה"י דעשיה במקום חגי' של העשי' ומקום הנה"י נשאר חלל ופנוי כנ"ל בסוד מחללי' מות יומת אח"ך בויכולו הב' שאחר העמידה לריכ' המל' דא"י לעלות בחגי' דא"י כדי לקבל הארבע מהמוחין שלה אשר הם בחגי' ואינה יכולה לעלות רק עד נה"י הנקרא מדת לילה לפי שהם המדה של שיעור קומת המל' הנקרא לילה אבל חגי' נקרא מדת יום וחזר ענין זה:

והנה עתה לביל שבת אינה יכולה לעלות במדת יום ולכן נשארת במקומה בנה"י שהם מדת לילה והארבע של המוחין שלה העומדים בחגי' יורדת למטה עד המוחין שלה אבל היא אינה עולה. וז"ש ברכת מעיין א' של ליל שבת והוא כי נודע כי כל חזרת העמידה רש"ן היא בחגי' ולכן בשחרית דימי החול שהיא עולה ממש בחגי' הנקרא' מדת יום לכן יש חזרת העמידה גמורה אבל עתה שאינה עולה עם אמנם עכ"ז יורדת הארבע ממש אליה לכן היא חזרת מעיין ז' ולא גמורה בז' ממש אח"ך בויכולו הג' של הקדוש מקבלת הארבע מני"ד דו"א ע"ד הגו' בחגי' וז"ש מה שצריך לקבל הכוס בז' ידיו מבזבזר אלטו וע"ש:

כוונת הקדוש שאחר העמידה תכין ממש ע"ד ב' הקדישים הא' כי המ"ב הא' שבו הוא בסוד איהיה יו"א אלא שמילוי הוא בסוד ס"ג כוס אלף ה"י וי"ד ה"י וי"ד ה"י והנה הוא בני' יתקן ואמנם מ"ב הב' לא קבלתו ממורי ז'ל ואחר כך תאמר מזורר לדוד ה' רועי כו'. כוונת הקדוש האחרון תכין בז' ע"ד כל ג' הקדישי' הג'ל' אבל יהיה מילואו בסוד ע"ב כזה אלף ה' יוד ה' יוד ה' יוד והנה הוא בני' רי"ח ותכין כי עם ל' אותיות שיש בברכו את ה' המבורך ובברוך ה' המבורך והם יו' ידיו יהי' הכל רמ"ח כמנין אבריהם ואל תמנה אותיו לעולם ועד כי הם יתיריים על החשבון הנו' גם המבורך מלא בואו. והנה אם שכחת לקבל תוס' חלק הרוח דקדושת שבת בברכו הא' או אם לא שמעת אותו תכין עתה בזה הברכו האחרון לקבל בידך תוס' הרוח ותוס' הגשמה לפי שאם לא קבלת תוס' הרוח בברכו הא' א"א שתקבל תוס' הגשמה בפרוסם סוכת שלום כנ"ל ולכן עתה תכין לקבל ב' בידך תוס' הרוח והגשמה. **אח"כ תלך לבינת** ובכניסתך לבית האמר בקויר ובשמחה יתירה שבת' שלום כי הוא כחוקן המקבל את הכלים בשמחה גדולה ובס' פנים יפות ואם אמך קיימת בחיים חיותה

בק"ש דשחרית דחול במלת ועד דבשכמל"ו וע"ש. ואח"כ נעשין לה ג' מוחין שבה הנק' מב"ד מבחי' נה"י דו"א שהם ג' ברכו' אחרוני' והם רלה ומודים ושים שלום והם סוד ג' אותיות יה"ו בשלשה השמות היולאים מהם כנ"ל. ונמצא כי שלשה ראשונות הם נלח הוד יסוד דא"ימא הנעשים מוחין בזה"א וג' אחרונות הם נה"י דו"א הנעשים ג' מוחין בטוקב' וחזר כלל זה בכל ההפלו' ואפי' בחפי' ימי החול ואמנם לריך שדע כי כפי מליחות הפלה כך יהיה סדר הנו' ולא כל התפי' שוות בסדר אחד. והגני מבאר לך סדר הפ' ערבית דליל שבת ושאר התפי' יתבאר כל אחד ואחד במקומו. הנה בחפי' ערבית דליל שבת ג' ברכותיה הראשונ' הם נה"י דדוכורא ששם יורד הו"א ה' וג' ברכותיה האחרונות רלה ומודים ושים שלום הם ג' כי שם עולה הטוק' ועשין ג' מוחין מנה"י ענמם הנז"ל שהם ג' ברכות ראשונות:

כוונת תיקון סדר ישמחו במלכותך כו' הנאמר עוד בשלשה חפי' אבל לא בהפלת המנחה. עוד אודיעך ענין ח' סדר ישמחו במלכו' כו' הנאמר בג' חפי' שתיקנו לאומרו בג' חפילות דיום שבת בערבית ושחרית ומוסף ובחפלת המנחה לא נתקן לאומרו וטעם הדבר הוא כמש"ל כי כל עליות שיש בכל הפל' דשבת הם כדי לקשר ז"ן יחד והוא כי בחפל' ערבית דליל שבת העליה ההיא היא כדי לקשר הטוק' עם ז"א ולהעלות בג' אחרו' שבו ובחפל' שחרית דשבת בלחם ובחזרה וכן בחפלת מוסף ובחזר' כל אותם החפל' הם כדי להעלו' את הטוק' שתהיה שוה בשוה עם ז"א כמ"ש במקומו כי בחזרת הפלת מוסף נמצא ז"ן שוין בקומת' ועומדים במקום או"א ולכן בכל חפי' מאלו החפי' הנו' אלו אומרו' ישמחו במלכותך לרמוז כי כוונתינו בחפי' האלו היא להעלות המל' למעלה כדי שיטמח בה ז"א בעלה וגם אהנו בניה עם בני' שומרי השבת ג' אבל בחפי' מנחה דשבת כוונתינו להרחיק הו"א מן טוק' ולהעלו' את ז"א בדיקנא דא"א כמ"ש במקומו ויק' נשאר' למטה מרוחקת ממנו ולכן לא שייך ההם לומר ישמחו במל' כי הרי אז המל' מתרחקת מז"א ובעלה השמחה היא כחותה הפלה דמנחה ד' **כוונת** אתה קדשת כו' והיא ברכה אמצעי' דחפילת ערבית דליל שבת ענינה הוא כי נודע שביל שבת נעשית בחי' מוחין אל המל'. ונודע כי כל בחי' מוחין הם מזל החכמה הנקרא' קדש והו' אומרו אתה קדשת את יום השביעי כו'. ענין העמידה של חפילת ערבית' תכין כי עד עתה היטה המל' בחי' נקודה קטנה תחת היסוד פכ"פ ועתה נגדל' היא ונעש' פר' בכל אורך נה"י דו"א אשר נסתלקו ועמדו ועלו למע' יחד עם ג' אמצעיו' דו"א ונמצא כי תכלית ההפלה של העמידה הזו היא לטורך רחל שחדווג עם יעקב:

ונבאר עתה ויטלו שתיקנו לאומרו בתוך העמידה ואל' אחר העמידה ואל' על השלחן בסדר הקידוש. הנה נודע כי ג"פ אומרים ויכולו לביל שבת א' בתוך העמידה כו' כנ"ל שנודע הוא כי בכל פעם שאומר ויכולו יש בו ג"פ אלהים וג"פ שביעי כנו' בזוהר פ' בראשית. ונבאר עתה זה היכולו שבתוך העמידה הנה ג"פ שביעי הם בחי' נה"י דו"א אשר עתה עולה עד שם המלכו' רחל ומודוונת עם יעקב. ואמנם אף כי בקבלת שבת עלתה עד נה"י דו"א אבל הענין הוא זהו ובו יתבאר ענין קריאת המל' בשם חקל תפוחין קדישין מה ענינו והוא. כי הנה בקב"ש בשדה אז נה"י דו"א עלו למעלה ושאר המקום פנוי וחלל במקומו' ונמצא כי במקום אשר עומדים עתה האורות הנה"י עלמם נק' עיר ובתים וישבו ובאותו מקום החלל והפנוי נק' שדה שהוא בלשון תרגום חקל כי נסתלק משם היסוד והאורות אבל אינו מדבר שמש ח"ו אבל הוא שדה ראו' לזריע' ונק' מק' תחום שבת כמבוא' באורך לעיל בכל הדרוש' שקדמו ומה שהוא מתחת למקו' זה האו' הפנוי שהוא למטה מכל העולם שהוא שם נקרא בחי' מדבר שמש מדור הקל' שאין בו יסוד וגם אינו ראו' לזריעה ה' כדמיון השדה הראוי לזריעה יען הוא מוכן וראוי לקבל בו הקדושה העליונה שנסתלק' משם ואש"פ שלעיל ביארנו כי ג' מלות חקל תפוחין קדישין הם ג' בחי' עכ"ז אף בהיותה המל' במקום' שהיא במקום הפנוי שהי' בזההה בחפי' נה"י דו"א עכ"ז גם אז היתה המל' נקרא חקל תפוחין קדישין לפי שכל בחי' קדש הוא בסוד מוחין כי כל קדש הוא בתחמה אבל החילוק הוא כי אז בקבלת שבת היתה בחי' החי'ו'

בקול רם

הגרות וביאורים: א) פ' יעקב הנקרא ז"א: ב) א"ש כך מלאכי ולא עוד: ג) וזהו שמרי שבת שאנו בני ישראל משתירים הוונג מחול בשבת. פס"ח: ד) א"ש אולי מפני שנתפלת המנחה מחו ג' הראשונים וסוף ומטה ודוד ולכן אין אנו מוכיחים בהפלת המנחה התמחה. ולכן במקום ישמחו אלו אומרים נדקתך ג' פעמים כנלע"ד: ה) אבל מקום הפנוי הוא כדמיון השדה כמ"ו: ו) פ' הם בנה"י מסייעת דילה וכלית העמות שבסוף הספר גרם לעיל בשורה הקודמות נקרא שביעית מסתרא דילה כו': ז) פ' בברכ' את ד' המבורך יש יו' אותיות ובברוך ד' כו' יש י"ד פ"ה ל' פ"ה פ"ו משער השבת: ח) וזהו שמרי שבת שאנו בני ישראל משתירים הוונג מחול בשבת. פס"ח: ד)

די אמו = חגי'ת
גם ימין וגם שמאל
נחיי - רגליים

ליל שבת עניינו ל' (=חגי'ת)
ומחר יקבל ס'

די אמו עשו כלי דמיי'ת ביסוד דנקי'
די ארץ עשו כלי דמיי'ת דאמו

חיותה ח'ך ומגשוק ירי' **והרמז** בזה הוא כי בן ז'א נושק די אמו בכל ליל שבת. וסוד פנינו הוא כי הנה בימי החול אין ל'א רק בחי' מוחין פנימים מבחי' נה"י דתבו' והס סוד ל' דללס דתבו' (א) אבל עתה בלילי שבת נכנסין ב'ז'א בחי' המ' המקיפין שהס סוד ל' דללס דתבו' שהס בחי' ג' אמלעיו' המ' דילה אשר הס ב' הזרועות והידיים שלה והוא עולה עתה עד שם **ונושק אותה**. **והוא** יואח' ל'רן נבאר ענין הנשיקה שנוהגים לנשק ע"ג הידיים מה ענין זה **ד'ע** כי הגבו' הס הנקרא מנלפ"ך והס עומד' ביסוד של הנקבה. וחמנט שורש מ'אחותה הא' הוא יב' ב'ה' אלצבע יד שמאל' כי ה' אלצבעות יד ימין הס חסדים ושורש כל הגבורות האלו הוא למעלה ב'ה' מולאות הפס והס ח'ך ולשון גרון וספה ושיניים שבהם כ"ב אותיו' אחפ"ס בומ"ף כו' והנה ג' חלוקי' שבהם הס ד' אותיו' והס אחפ"ה בומ"ף גיב"ק יב' חלוקי' שבהם הס ה' אותיו' והס דפ"ל"ת וסס"ך והס סוד ה' חסדים וה"ב ונאשר הארס נושק בפיו ע"ג אלצבע' היד גורם להשפיט ולהסיר משרש' אשר שם בפה אל ה'ה' אלצבע'. ואמנט סדר הנשיקה הוא שהקטן נושק יד גדול והכוונה היא כיון שהקטן בא להסברך מן הגדול לכן נריך שבת' יגרוס הקטן ביסוס ומיחוק גבו' הגדול הזה ע"י הנשיקה כו' ועי"כ מתעורר אח"ך הרחמים של הגדול המברך את הקטן. (ג) נבאר ענין נשיקה מה ענינה למעלה כי הנה בזמן הגלות שחין הוונ שלס אז אין ז'א יכול להזדווג עם נוק' בבחי' היסוד עבה אשר שם מקום דמנלפ"ך ה' גבו' שלה אמנט הוא נחית מדרגה דיל' לתת ונושק ידי המלכות להמתיק את הגבו' אשר ב'ה' אלצבעותיה ובאמלעיו' ידים אלו מזדווג עמה ומשס היא מעלת לו מ"ג (ג) אשר הוא נריך אליהם בסוד אור החורר אבל בזהות המלכות למעלה בבינה בסוד ד' על ז' כדוע אז היא יורדת וטשקת את ידו ע"ד הנו' :

אח"כ (יד) תעמוד מעומד בשלחן המסודר לפניך ותעמוד במקומך אשר תשב בו ואמור בפ"ך דא היא סעודת' דחקל תפוחין קדישין. והענין הוא במש"ל כי בקבלת שבת בשדה שקבל' הארת הנה"י דז"א במוחין דילה אז נקר' חק"ל ואח"ך בויכולו ה' שאתר העמידה קבלה הארת ג' אמלעיו' חג"ת דז"א בנ' מוחין שלה וזו נקר' חקל תפוחין בסוד ג' אבות הנקר' תפוחין כג"ל. ועתה בענין הקידוש הזה בויכולו ה' הנה הוא מקבלת הארה בנ' מוחין שלס גם מג"ר חב"ד דז"א ולכן עתה נקר' באמת חקל תפוחין קדישין בסוד ג' מוחין דז"א הנקר' קדש באמת והס המאירי' בנ' מוחין דילה עתה (ג) וגמאל כי עתה ב'ה' הסעודה של הלילה כיון שהיא מקבלת מג' מוחין דריש"א דז"א אשר בסיומס הוא הפה דז"א וגמאלה המלכות נזונה ואוכלת ממה שבתוך פיו דז"א ועס ירות שהיא עומד' עדיין למטה בנה"י דז"א עכ"ז משס למלמעלה יורדת אלי' ההארה והמוון הזה ולכן נקר' סעודתא דמערוניחא כי היא האוכלת הסעודה הזו והניזוגת מתוך פיו דז"א :

ענין הג' סעודות דשבת. ואמנט ענין הג' סעודות דשבת אבארס לך עתה דרך כלל. דע כי ענין הסעוד' והאכיל' האלו הס סוד גדול ויתבאר לך ממה שהודעתך כי כל בחי' זיווג נזכרו בסוד אכילה בסוד אכלה ומתה פיה בו בחי' זיווג הפליון אשר בתוך הפה כמבואר אללנו בהקדמ' ביאור אדרת האיוג. והנה בליל שבת מזדווגת המלכו' זיווג עליון בתוך פיה מינה וסס בסוד הלשון שבה שהוא יסוד המכריע בין הגרון לח'ך שהס חר"ב עבה ומאכילה זו אנו אוכלים וניזונים בסעודת ליל שבת. ובסעודת שחרית דשבת אז ז'א (ג) מזדווג זיווג עליון בתוך פיו מיניה ובי' ע"ד הנו' ומשס אנו אוכלים בסעודה הסיא. ובסעוד' המתנה אז ל'א עסיקא קדישא מזדווג זיווג עליון בתוך פיו מיניה וביה ע"ד הנו' ומשס אנו אוכלים וניזונים בסעודה הסיא. והנה ענין אכילה הסעודה ומחינתה (ד) ע"י ל"ב שיניים שבה האדם נבאר בסעוד' החול וע"ס. אח"כ תקיף השלחן פ"א דרך ל' ימין בשתיקה אבל מה שכתבין הוא זה כי בתפי' העמידה עלתה המלכו' בנה"י דז"א כג"ל וזה היה בבחי' א"פ שלהם ועתה תכין להתשך

אליה בחי' אור המקיף דנה"י דז"א אשר בויכולו הא' קבלה מא"פ שלהם כדוגמ' קבלת שבת בשדה שבתחילה בשדה עלתה בחי' ענינו' נה"י דז"א אלא שהיה בבחי' אר"פ של החי' ענינו' הוא ואח"כ באתה לבית (ה) והקפת השלחן למשיך אור המקיף של החי' ענינו' הנה"י (ו) ואח"כ תקח בידך ב' אגודות הרס וכמ"ס רז"ל בנ' שבת פ' כמה מדליקין על ההוא גברא דרבינו רבא' תרין אמרו מדלי אסא ורואהו רשב"י ור"א בנו בלאחס מן המערה ואמרו חזי כמה ישראל זירין במצות כו' וקחס בין ב' ידיך ימנית ושמאלית ותחברס יחד ותברך עליהם בורא עלי בשמים ואח"כ תריח בסס. (ז) ואח"כ תחזור להקיף בהס את השלחן פ"ב בשתיק' ותכין עתה להמשיך אל המל' הארת אור המקיף של בחינת חג"ת ג' אמלעיו' דז"א אשר בויכולו ה' האירו במוחין שלה אלא שהיה בבחי' אור הפנימי שבהם גמח' פנימי' חג"ת ממש שהס בחי' הנשמות כדוע. ועתה היא בחי' אור המקיף שלהם מבחי' פנימיות חג"ת ממש שהס בחי' הנשמות ומשס מאירין עתה במוחין שלה ולכן הקפה הוא ה' היא בזהם כי ההדס רומז בנ' האבות כדוע. והס סוד חג"ת דז"א מבחי' אור המקיף כנו' ואמנט הכוונה שכתבין בעת שתרית בנ' אגודות ההדס תתבאר למטה אחר ענין חג"ת דסעודת הלילה וע"כ כי שס נבאר כוונתו. ואמנט הויו' ב' אגודות הוא לרמז אל ז'ין (ה) ולכן אחר שתרית בהס תאמר חיקף זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו לרמזו סוד ז'ין המתחברים יחד ונק' זכור ושמור כנו' במס' שבת שטעס ב' אגודות הס א' כנגד זכור וא' כנגד שמור. ודע כי פעס אחר שמעתי ממורי ז"ל כוונה אחרת וזו היא. כי בהקפה הא' תכין כנגד אור המקיף של חג"ת דז"א המאיר באור מקיף דנה"י ובהקפה ב' תכין כנגד אר' מקיף דחב"ד ג' הראשי דז"א המאיר באור המקיף דנה"י. והא' נראה יותר (ט) עיקר :

דרוש א' בענין הקידוש וז"ל אח"כ תאמר הקידוש מעומד (יא) וענין הקידוש הוא להמשיך אר"פ מג"ר (יב) דז"א אל נוק' שהיא תאכל סעודת' משס ולכן נקר' קידוש לפי שהארה זו היא מבחי' מוחין עלמן דז"א הנקר' קדש כדוע כי כל בחי' מוחין נקר' קדש בסוד החכמה ופכרע מוחין דז"א. ואמנט היה נריך עתה להקיף השלחן פ"א ל' להמשיך בחי' אור המקיף דמוחין דז"א אל נוק' אל בסוד הקידוש לא האיר בה רק אר"פ שלהם בלבד כנו' אבל להיותו אור מקיף עליו עליון מאד כי הוא מקיף אל המוחין עליון דז"א לכן אינו נעשה על ידינו אמנט מאליו נעשה המשכת האור ההוא והנה המשכת א"פ הוה דמוחין דז"א אל נוק' נעשה בב' הכנות הא' בסוד המעשה שסוף לקיחת כוס היין בידך בטנה הידועה שגברא בעזרתה הסס יתברך וזוהו נמשך אליה אר"פ במוחין שלה. והב' הוא בסוד הדיבור שהוא אמירת הקידוש ויכולו שהוא הכל ודיבור היואל מפי עליון דז"א וכדוע כי כל הכל הפה הוא בחי' א"פ ועי' הכנת הדיבור נעשה אר' המקיף אל מוחין דנוק' אבל אינו נמשך מאור המקיף דמו' דז"א כי זה א"א לעשות ע"י אלא מאליו וכנ"ל. אבל הענין הוא כי מאור הפנימי דמוחין דז"א אנו ממשיכין א"פ וא"מ אל נוק' במוחין שלה וזכור הקדמה שנתבאר לעיל כי הנוקב' איננה עומדת רק בנה"י דז"א בלבד אבל בזהותה שס למטה היא מקבל' הארת ז'א אף מג' מוחין שלו ע"ד הנו' וזכור ואל תשכח. והנה מבאר לך ב' הכנות הנו' ונתחיל בענין הכנת (א) שמעשה בתחיל' תקבל הפוס מולות' בשתי ידיך משתי ידיו אל שתי ידיך ותחזיקה בבחי' בב' ידיך גם שניהם ותכין אל מ"ש עתה והוא שכתבין להמשיך (י) מא"פ דמוחין דז"א א"פ אל מוחין דנוקבא כג"ל. ותכין כי אתה בחי' ז'א עלמו והכוס אשר בידך הוא המל' אשר התחלת ראש שלה היא כנגד החוזה שלך ומתפשטת משס ולמטה כנו' ובתחילה תכין כי ג' ידים הס יד הגדולה היא בימינא ויד החוקה בשמאלא ויד רמה באמלעייתה שהס סוד חב"ד נמשכין מוז"א אל נוקב' ותכין כי ג' הידים אלו הס סוד ג' שמות י"ה י"ה פשוטים כדוע כי כל מוחין דנוקבא הס משס י"ה ותכין כי ג' י"ה הס כג"ל מ"ה

דגרות וביאורים: (א) היא נגד החוה. פ"ח: (ב) ס"א ומשס היא מעלה אלו מ"ג וכן הוא כנתי"ב: (ג) חו"ה דף י"ד פ"א ונקי"ד פ"ב ד"ה ומס"ה: (ד) ל"ב ח"מ תימא אס י"ב ברורין בשבת שהוא אב מלכיה. אחר ששון עיין בס' אמת לישקב דק"ב שאלה י: (ה) תיבת הנכנסת ליתא כנ"י: (ו) ח"מ מסיפק אני כמו שאין לו הדס אס יעשה הקפה שניה זאת אבל בכרבת הריח לא מתפקח לי שיכרך כי הטובה להשלים הכרבות בשבת בריח וז"ע: (ז) סוד כונת הריח מיוסדת כפסוק ריה יתווח וכו' ח"מ ל"ל שהוא פסוק עולת תמיד העשיה כבר סני לריח יתווח אשה לר: (ח) ח"מ ל"ב ונע"ד ישקב ורחל שמקבלים מן חג"ת ההס אבל כאשר הסעודות יכיון וז"ן: (ט) וכפ"עה כוחכ שני הכוונות ואינו מכריע: (י) ספ"ת פט"ו משער השבת: (יא) ז"ל ספ"ת כפי"ד משבת מורי דל' היה טובה למר הקידושין דשבת וז"ע משער ואח"כ יושב וטועם מן הכוס של קידוש והיה יתגב להשאר מעט יין בכוס הקידוש וכנסו כנתי"ו בסוד אסך שכן להשאר ברכה עכ"ל: (יב) ח"מ דע סוד גדול כי גם טובה לו לז"ע שס קח שני ואשוררך עליהם: (יג) כנתי"ו ליתא מלת הכנת: (יד) להמשיך המוחין מג"ר דז"א לנהנה. פ"ח:

ואינו נמשך כפי חכו למטה חו החכמה משתוקקת לפלות והאור רזה לירד ואלו הם קולות השיר זה עולה וזה יורד :

דרושים קמנים בגבורות : עוד דש דרושים קמנים בגבורות. ענין הגבורות

כבר ידעת שהם בשתי הנקבות ה"א עילאה וה"א תתאה ושם אה"ה הוא בראשון ושם אה"י בחסונה ושתי שמות אלו הם גבורות ומתחברות שניהם ונעשות אלהים בני' שהוא סוד ה"ג כנגד ה' אותיותיו :

עוד דש כי כל הדינים כאשר הם מתעטמ' והולכים הם רעים וכאשר

השרש שלהם מאיר בהם הם מתעטמים : **דע** ענין אותיות מנוסף שהם כפולות א) והם פתוחות וסגורות. דע כי הפתוחות הם ה' חסדים ולכן הם פתוחות להשפיע והסגורות הם הנבחרות כי הם דינים ונסתמו מלהשפיע : **דע** כי בכל הוי"ה של ע"ב ס"ג מ"ה יש

בהם בחי' מ"ב אותיות ב) שהם בפשיט ד' אותיות ובמלוי י' אותיות ובמלוי המלוי כ"ח אותיות והנה ג' פשמים מ"ב שיש בג' הוי"ו"ת האלו הם בג' מוחין דז"ח כמו שידעת מה שאמרו בס' ההקו"ן בחק' פ' כי שם מ"ב אינו לפולס ברש"א ולא בניפא. ושפתוי מהר"י ארו"ן ז"ל בשם מורי"ז כי ג' מ"ב אלו הם שרש אל האור' פשוט' דשם אה"י העילי' גי' כך (כ"ל שמואל קב"ו) גם קב"ו עולה גי' ב"פ ס"ג להמתיק ולהחזירה כנודע כי אחרי' הנו' הם נחת' של הנקב' כנודע : **עוד** כענין שם מ"ב ג) הנה בס' התקו"ן בכ"י נמצא כי ג' שמו' יש של מ"ב ה"א היא בעולם האליליה והוא מ"ה אותיות של הוי"ה בפשט ובמלוי ובמלוי המלוי. ובכ' בעולם הבריאה והוא בכ' בחי' האחד הוא אה"ה אשר אה"ה הם מ"ב ובכ' אה"ה יהי"ה הם מ"ב. והנ' הוא בעולם היצירה והוא אבני"ן פ"ב) קרע שפ"ן וכו' עד חסלים הז' שמו' אבל בעולם השפי' לא יש בו שם מ"ב והענין הוא כי הנה ג' דעות הם יד הנדולה בחסד. יד החוקה בגבורה. יד רמה באמצעיותא בת"ת ושלשום הם בני' מ"ב ואמנם הד' החסונו' נה"י מלכות נכללו' בחג"ת הרי כי שם מ"ב שרבו הוא בחג"ת בלבד אלא שגם ד' תחומות נכללות בהם ונמצא כי שם בן מ"ב כולל אה הו' תחומות אמנם בחינתו הוא ג' ידים שבעול' היצירה כי היא נקרא ארס דיצירה שבהם אחוז אה עולם העשיה להעלותו למעלה בעולם היצירה כמו שנכתב ארס אלילי בתפלה שחרית רחול בענין אה בכח וכו' ואח"כ ארס דבריאה ע"י ג' הידים שלי אחוז בעולם היציר' ומעלהו אלנו ואח"כ ארס דאלילות אחוז בני' דידי בעול' הבריאה ומעלהו אלנו ואמנם עול' העשיה איננו נר"ך לג' הידים שהוא שם בן מ"ב לפי שאין עולם אחר למטה ממנו כדי שימטרך להשלותו : **עוד** דש ד) כי כל בחי' הטעמים הוא אור פשיט ישר זכר אבל הנקודו' הוא אור תו"ר נקבה והענין הוא כי כשהאור ישר יורד ומכה למטה מחטו"ן ומחטו"ן דסוד נקודות וחזיר מלמטה למעלה :

עוד שם יאהרונה"י שם יאהרונה"י נרמו באות א' להורות

כי הקב"ה ושכינתו עוין הנק' בחבור השם כנו' הנה הם א' והענין הוא כי יוד' ראשונה ואחרונה שנשם הגו' הם חר"ך יוד"ן עילאה ותתאה שבגור א' וי' אותיות האמצעיות שנשם כנו' הוא סוד אית ו' שבאמצע אות א' א"ש פתח אחזיר לאסוף יחד כל הדרושים של ז"א בהתחברות גדול א' לא' בסדר נאה ויאה מלבד מה שכבר נכתבו למעלה :

דרושי ז"א דרוש א' בג' זמנים שהיו אל ז"א ה)

בתחלה נקדים לכאר ענין מה שאמרו בס' הו' בדרך א' ע"א בענין ההוא זרע דאודרע בח"ב זוגין ובה יח' ענין יצירת ז"א והזרעתו וציבורו חו"ך א"מא עילאה. הנה נת' אלילינו ג' זמנים שהיו אל ז"א והם עיבור ראשון של בחי' ג' כלילין בני' חזמן היניקה וחזמן עיבור ב' לנידך המוחן של ז"א וכאז ענין עיבור ראשון שהיה אז בבחי' ג' כלילין בני' דע כי א"א הם מלבישי' ע"ג חג"ת דא"א ותחלת' כלשפתם היא מן הגרון דא"א והנה"י של אר"ך עדיין היו ערומים מבלי

לבוש עליהם כנודע כי ז"כ הם המלבישים אותם ועדיין לא נאללו ז"ן ולכן פתח לנידך האללחם הוצרכו נה"י דא"א לפלות למעלה ולהכלל עם חג"ת שבו ונמצאו א"א מלבישים פתח על הנכ"י ופל החג"ת ואח"כ נודווג א"א מיניה וביה כי הוא א' ואין לו שני שהיא הנקבה כנודע ואז נודווג מיניה וביה כמו שית' כדי להאזיל משך הזרע שיפת מיין דוכרין להיליז ז"ן ואמנם היו ב' זוגים בו הא' פליון בסוד הנשיקין והב' תחתון בבחי' זוג ממש של היסוד שבו ונמצא כי האוונ הוה עיקרו מן א"א עלמו אלא שהיה ע"י היותו מתלבש החג"ת והנה"י שבו חר"ך א"א כנו' והענין הוא כי נכללו החג"ת נה"י דאר"ך יחד אלו חו"ך אלו ונק' ג' כלילין בני' ואז נס' י"ס שם החגי' עלו למעל' ונכללו עם א"א עילאין הנק' ח"ב ונמצא כי ח"ב הלבישו ע"ג חג"ת ונה"י דאר"ך וישו"ת הלבישו ע"ג ח"ב עילאין ומקים הציבור של ז"א היה במשי החגיבה והטעם הוא כי הנה כשהגיבה והתגיבה נעשים פרל"ף א' מחובר מב' נמצאת מקום הגיבה עד החזה של הפרל"ף הוה ומקים התגיבה מן החו' של זה הפרל"ף ולמטה ונודע כי מקום ההריון והציבור שהוא כרחם האשה הוא למטה ממקום החזה והנה שם הוא מקום התגיבה והרי אר"ך מקום ההריון של ז"א הוא בתגיבה ולכן התגיבה היא הנק' אה הגנים בכ"מ ולא הבינה וכנודע מה שאמרו באר"ך האזינו כי בן ונתח"ל נרמזים באותיות חגיבה. (ענין בע"מ ש' י"ז פ"א) : **ונתח"ל** לכאר ענין הזוונ הראשון ד) שיש בא"א שהוא הנק' נשיקין המקדמים' אל הזוונ החחתין שעי' היסוד והם בחי' זוג ממש פליון בחו"ך הפה דאר"ך בבחי' החו"ך עם הגרון כמו שית' והוה סוד מאתחיל במטה כ"ז שנמצא הרוק בפיה לרמוז אל הסיפה העליונה שבזוונ הפה והנה בתחלה היה הזוונ השליון הוה שפפה דאר"ך להוריד שיפת זרע כלולה מן מ"ב זוגים כנו' בחאמר הו"ו ריש פ' בראשית ומשם חרד הסיפה ההיא עד היסוד דאר"ך בזוונ הב' החחתין כמו שית' וזה ענינו הנה כי החו"ך והגרון נק' חו"ב והענין הוא כי החכמה שהיא שבראש א"א יש בה י"ס נכללות במקום הראש לבדו והנה היסוד שבה היא החו"ך ומזווג עם המלכות שבה שהיא הגרון ואמנם הגרון הוה נק' בינה בערך שאר הגוף דאר"ך כנודע כי הבינה דאר"ך היא הגרון והנה נודע כי כל בחי' י"ס אפי' הפרטייות יש בהם בחי' ד' הוי"ו"ת במלוי ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הכוללת כל הי"ס והם ונמצא כי בחלו הי"ס פרטייו' שבחכמה שהיא חו"ך דאר"ך יש בהם ד' הוי"ו"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והנה כאשר נזווגו החו"ך והגרון דאר"ך פעם אחת להאזיל את א"א מבחי' מקום הגרון והחג"ת דא"א הנה חו יצאה שיפת הזרע מן הוי"ה דע"ב ע"ג) דיוד"ן כנודע כי לעולם אין הסיפה נמשכת אלא מהו"ה דע"ב ואח"כ נכנסה הסיפה ההיא ונתלכשה חו"ך הוי"ה דע"ב שהיא בינה והיא בחי' הגרון לעולם בכל בחי' י"ס שבכ"מ ואז יצאו א"א והתחיל הכתה שלהם ממקום הגרון של א"א ולפי שכפוי"ה דע"ב יש בה ב' בחי' א' במילוי יוד"ן וא' בול"י אלפי"ן לכן יצאו א"א שיים כחרת נפקין וכחרת שריון ושניהם נשרשים ונרמזים בהו"ה דע"ב הנו' אבא במלוי יוד"ן ואימא במלוי אלפי"ן אמנם פתח לליו"ך ז"ן שאים שיים הוכרח הדבר שלא יהיו בבחי' ז' רק ח"י יהי' גדול מזה ולכן הוי"ה דע"ב לא הועילה פתח רק למסבר בעלמא בלבד והעיקרים ששמשו כאן היו הוי"ה דע"ב כי משם נמשכה הסיפה לעולם כנו' ואח"כ מהו"ה דמ"ה וב"ן שהם שרש ז"ן כנודע ולכן לא יצאו שניהם שיים כמו שהיו א"א שיים לפי שא"א שניהם יצאו מהו"ה דע"ב לבדה חו"ן מן מ"ה וב"ן שהמ"ה מעולה מן הב"ן כנודע : **ונבאר** ענין שיפה זו מה שנייגה דע כי שיפה זו כלולה משלשה

שיפין כללם יה"ו שהם חב"ד והנה שיפה זו היתה כלולה מן ג' יה"ו א' דמלוי ע"ב והב' דמלוי ס"ג (ובע"מ הנירסא דמלוי מ"ה והנ' דמילוי ב"ן וכן מוכח לקמן וק"ל) והג' דמלוי מ"ה והנה ג"פ יה"ו בני' ס"ג והרי אר"ך נס בזו"ן נרמזה הוי"ה דע"ב אבל דע כי הוי"ו הראשון דמלוי ע"ב הוא למעלה בג"ר והוא בני' כ"ז והוא סוד עולם א' מן אותם הנ' עלמין דבתקונא קדמאה

הגהות וביאורים א) פ"ח שער כ"ה ע"כ דרוש מנוסף יפ"ש ועיין בש"ס שם שער מאמרי רבנ"י באדר"ז דרז"ה יפ"ש ב) עיין נסידור נבונה טע"ח אשי"ס נמצא אחר קיומו כל הוסי יפ"ש ועיין נסידר רה"ק דע"ס סע"ח ודף מ"ד פ"א יחוד פ"ו יפ"ש. ג) פ"ח שער כסא הכבוד פ"ו ובש"ס שם ובשער מ' פ"ג אות ו' שער"ב דרוש תפלת השחר ודרושי הלילה דרוש כ'. ד) פ"ח שער התקונים פ"ח ונכ"ש. ה) עד ותחיל כ"ז פ"ח שער י"ז פ"ח שער אר"ך פ"ד שער א"א פ"ח ונכ"מ : ו) עד ותחיל נבאר פ"ח שער ט"ו פ"ח ש"ס שם שם מ"ט דע פ"ח ודף פ' ורז"ל תלמי' נה"ס דע"ס

שמן ח"ג דרוש ערבית שק פ"י עד ש' הכו' ופרי עין חיים ששון צא

העניות נקמן דע"ג לעיני דרוש ח' שמי' התשל' אות מ"ב
וע"ן בסי' תורה חכם לכיד ע"כ ובקונטרסי' פתח עינים
בשקדמה טולח לעיני' הפלג ערבית ליל ש"ק הארכתי לדעת
א"ח טוקבא הוא זו העולה עד כחר דמוסף יע"ש .

(ח) ש"ם חבל בהפלה מנחה דשבת כוונתינו היא להרחיק
הוא מן הטוקבא וכו' לא זכיתי לכבין אך
אפשר זה אחר היות עה רעון וכו' כריך לכוין השמחה
שלימה בלחור העה ואדרכא בטלה בשמחה ואפשר דזה
יהי' לעתיד לבא ויהיו ב' משתמשים בכחר אחר [ודע
דלוחס הזונים הנעשים בהפלה מנחה בברכה שים שלום
הוא דפריעה דלוחס הפלה עמלה ולא דו"ץ כטוללים דכל
השבע דבאפסא בחי' הוא שמחרת ז"ל מנוקבא כגודע .

(ט) ש"ם ולפלות אח ז"ל בדיקנא דח"א כח"ש במקומו ע"כ
לקמן דרוש הפלה מנחה ש"ק וז"ל מה ענין
עליה לדיקנא דנקט ולא נקט לבחי' ו"ק דח"א שהרי דיקנא
דח"א חפייח על ח"א כח"ש בהד"ר ובע"ה פ"ב ובכ"מ
וח"כ כשכחר דח"א הם בגרון דח"א והדיקנא מכסה
אוחס אך אפשר היות אחר שכבר ז"ץ עלו בהפלה מוסף
ככחר דח"א ולא יהיו חופסים ג"כ ו"ק דדיקנא אך דע
דזין הדברים כפשטם דמ"ש טעולה בדיקנא ר"ל חכמה

מ"ם וגלגולה ולחיות שהדיקנא שרשה גמשך נחמ"ם כחכ
דיקנא וכן כחכ כח"ש דניו ע"כ וכחדש דיד" ע"ה וע"ג ד"ה
וביום שבת וכו' נמשכים ב' גלמים דמוחך דנכ"י דמ"ש
דח"א בלחם דמנחה וכו' גלמים דמוחין ורבי' דמ"ם דח"א

ובחס כלולים נכ"י דנגלגלה דח"א בחזרה המנחה לפי נכ"י
וחג"ה דכחר דז"ץ יע"ש [וגופא דח"א מלוכס חוך ח"א וז"ץ
וכטוליים ז"ץ בלח"ה גם ח"א ככלל ועמה במנחה ש"ק
כניע עה לעלות ז"ץ בדיקנא שהוא רישא דח"א מ"ם בחמי'
הטעולה אשר אין ח"א מלכבים ריפה דח"א ועי"ה פ"ה פ"ן

(י) ש"ם כונת אהס קרבת וכו' כי גודע שכליל שבת
נעשית בחי' מו' אל המל' ע"כ פי' דכיה העול'
בליל שבת אבל לא ד"ה כנו' לעול דרוש ב' ובע"ה ש"מ פ"ג
שם מפורש שיהי' העולה ויהי' המקבלת עמה המוחין ואין
פליג בלי בהכח המוחין אך ז"ל דאך אפשר שיהי' מקבלת
מוחין אס לא שיהי' מקבלת חחילה ועיין לעיל דרו' ח' דק"ס

דחיל דכיה ד"ה וזוה חבין היות בשחרית השבת ד' חפ'
וכו' וכוף דרוש ו' דעמידה דל"ח רע"ה ד"ה וזוה נחישבה
שאלה כנו' כי הנה ח' אפשר ליעקב להזווג ברחל אס לא
פי' מה שמקבל מן ז"ל כגודע יע"ש נמלא דכ"מ ז"ל כך
חחילה מקבלים העליונים ואח"כ החחוחים [עיין לק' ד"ה
ויכולו וכו' ודרוש ח' ד"ה עוד וכו'] .

(יא) ש"ם ונדע כי כל בחי' מוחין הם מזל החכמה הנק'
קדם ע"כ וכן כחכ ג"כ לק' בסמוך ד"ה ובבאר
וכו' ודרוש ג' ובפ"ה שער שבת פ"ו ועיין ג"כ לפי' דרוש
ג' דס"ח שהחכמה נק' קדם בסוד ושחרתם את השבת כי
קדם היא יע"ש אך ז"ל אך כל בחי' המוחין שסם חב"ד
הם מזל החכמה ועיין בפ"ה ש"כ"ס ספ"ח ומשם תבין בסוד
כולם בחכמה עפ"ה וכל כוונתן כלולים בחכמה יע"ש וזה
נראה טעם כל הטורה נק"ש ועמידה עד ברכה מגן אחרים
לחקן מוח החכמה כנו' כסודור להכב ש"ם זל"כ ועיין
בהק"ש בסופו ואח"כ ממנו נמשכי' חקון מוח בי' לחי' יע"ש

(יב) ש"ם ענין השמידה של הפלה ערבית חכוין כי עד
ענה היתה המל' בבחי' נקודה תחת היסוד
פכ"פ וכו' לעיל דס"ז ע"כ דרוש ח' [ודרוש ב' ע"ד] ועיין
שם מ"ם בלוח ב' כזה עוד לעיל ד"ם ע"ה והוא דרוש
ח' משנוי ההפלת תורת חכם דכ"ד ע"כ :

(יג) ש"ם כי בכל פעם שאומרים ויבולו ים בו ג"ס אלד"ס
וג"פ בביעי ע"כ עיין מבו"ש דע"ז רע"ה לקמן
דרוש ח' ד"ה חכ וכו' ועיין שם מה שנסתפק רבינו בנ"פ
אלד"ס אלט יע"ש וזה כה"ד נכתוב כזה שאר הליוני .

(יד) ש"ם ונק' מקי' החוס שבת כמבו' באור' לעיל בכל הדרו'
שקדמו ע"כ לעי' דרוש החו"ש ודרו' שאחריו והוא דרו' א' דקב"ש

(טו) ש"ם ואעפ"י שלעיל [לקמן ד"ה אח"כ דרוש ח' ד"ה
ענין הקדים וכו' דע"ה ע"ג] כי ג' מלת חקל

חפוחין קדישין הם ג' בחי' עכ"ז וכו' עיין בס' פתיח ש'
שבת פ"ג הלפון יוחר מחוקן וז"ל ואמנם אעפ"י שביארנו
לקמן כי חקל חפוחין קדישין הם ג' דרגין דנכ"י ומנ"ח
ומכ"ד עכ"ז גם כהיותם בשדכ לבד שהוא בחי' נכ"י דח"א

נקרא חקל חפוחין קדישין כל ג' חכמות אלו והענין כי כל
קדוש הוא בחכמה שסם המוחין ועמה בשעלה לנכ"י ח"א
ונעשין לה מוחין ממש כפר' גמור נעשה חקל חפוחין קדישין
כי קדישין הוא בסוד מוחין רק שסם מנחי' נכ"י דח"א לבד
ע"כ לעיל דרוש ח' דקבלת שבת דס"ד סע"ה נמלא דבין
בקב"ש בשדכ שהוא בבחי' חיו"ט העולמות נקראת המג'
חקל חפוחין קדישין ובין בפנימיות שהיא כנשיאת הכפחות

בהפלה ערבית נקראת חקל חפוחין קדישין ועוד יש אופן
ג' כנו' לעיל בס' הכו' ד"ג ע"ד דכ"ס נק' קדישין יע"ש .
(טז) ש"ם לפי' שכל בחי' קדש הוא בסוד מו' כי כל קדש
הוא בחכמה ע"כ לעיל בלוח י"א בחכמי כזה יע"ש .

(יז) ש"ם וכל בחי' שדה הוא בנכ"י כגיל בדרוש"י שקדמו
ע"כ לעיל ככ"מ ובפרט בדרו' החו"ש ובדרו' ח' דקב"ש .
(יח) ש"ם ודע כי ביום השבת כל הספירות נק' שביעות
מבטרה דיליה אמנם ג"פ שביעי שבת סייטלו
הם בנכ"י ע"כ פי' הם כגה"י מבטרה דילה ועיין לעיל דרו'
חמוס שבת דס"ג רע"ה וסם נחבאר טעם כל ספירו' ביום
השבת נקרא שביעות יע"ש :

(יט) ש"ם ואחר כך בוטלו הכ' יהיו בחג"ה ואחר כך
הג' יהיו בחב"ד כמ"ם במקומו ע"כ לקמן ד"ה ואח"כ
וכו' ובדרו' שאחריו דרו' ח' דע"ה ע"ג ד"ה ענין הקידו' וכו' .
(כ) ש"ם וכבר ביארנו לעיל כי החג"ה מלוכבים חוך
נכ"י וכו' לעיל דרוש ב' לקמן דרוש ח' .

(כא) ש"ם הנה בוטלו ה"ה וכו' כגיל בסוד מחלליה
מות יומח ע"כ לעיל דרוש החו"ש ד"ה אס תשיב משבת
רגלך דס"ג ודס"ז ע"ג והוא דרוש ג' ענין ערבית ליל שבת .
(כב) ש"ם ואינך יכולה לעלות רק עד כב"י הנקרא מוח
לילה וכו' פי' פעל גבי החג"ה כנו' לעיל ד'
ס"ז ע"ד והוא דרוש ב' יע"ש לקמן דרוש ח' רע"ג :

(כג) ש"ם כי גודע כי כל חזרת העמידה כג"ן היא
בחג"ה ולכן בשחרית דחול שיהי' עולם ממש
בחג"ה הנק' מידה יום ע"כ לעיל דרוש ח' דחזרת העמידה
דחול וככ"מ ופירושו שחול עולה בחג"ה ממש ולא עולה
נכ"י ע"ג חג"ה לא כן ענה שיהי' עולה בנכ"י שפ"ג החג"ה
פעלו כבר נקבלת שבת כז"ל ואין זה נקרא עליה בחג"ה
ממש לכן הוא מעין ז' ועי' לקו"ת מבו' ובפ"ה כ"ה עוד וכו' .

(כד) ש"ם וז"ם מה שזריך לקבץ הטום בב' ידיו כתבו'
אלהינו ע"ש ע"כ לקמן דרוש ח' .
(כה) ש"ם כונת הקדיש שאחר העמידה וכו' כבר כתבתי
לעיל בקדיש ח' יע"ש :

(כו) ש"ם חכוין עם ל' לחיות ש"ם בברכו אח ה'
המבורך וכו' [שלאמר בחזן ו"ש בו י"ו לחיות
וג"כ חכוין בענינה ברוך ה' המבורך ביד לחיות ש"ם בהס
והרי נשלם ל' לחיות כך היא הנכ"י בפע"ה ספ"ג דשבת
יע"ש וכאן יש ט"ם וכחוב כחך יוד במקום י"ד :

(כז) ש"ם והא' חמך קיימת הנשק ידיה וכו' וסוד הפנין
וכו' שנכנסים בז"ח בחי' המקיפים שסם סוד
ל' דל"ס וכו' וז"ל דנקט לנשק ידי אמו ולא ידי אבי' דלפי'
הטעם דנקט שנכנס בז"ח מקי' ל' דל"ס גם ל' דל"ס נכנס
ענה בליל שבת במילת ופרום כנו' לעיל בדרוש ב' ודרוש
ג' כוונת הופרום וכו' לריך לומר ג"כ לנשק ידי אבי' .

ו"ל ידי אבי' נמי ככלל דלריך לנשק ועפ"ם דנקט אמו
לכיות הכל בבחי' ישו"ת שטרע [ע"ה ש"מ פ"ה] שבחול
הוא החכמה המוחין מישס"ת ונמת סדר המשכחם בו'
ימי החול בבחי' הנש"י שבהס עד קבלת שבת ועמה בקב"ש
מחמי' ליכנס בחינה ל' דל"ס קל"ה דיס"ו לאט לאט עד

נשמת

שמן ח'ג דרוש ערבית ש"ק פי' על ש' הכו' ופרי עץ חיים ששון

נשמת כל חי שגמר ליכנס למ' שלם ויש"ו שיהיה נק' אימא נשמה דעלגות האל'י' וזה נקט ידי אמו ואל"ה וביום למס' לא נקט ידי דאבא שברי ביום נמשכים מוחין דאל"ה פי' הנק' ב' אבא ושמתחי מתרלים להיות דשולים ז'ין מתחה למעלה וז"ל :

(כה) ש"ק ענין הנשיקה ושורש מליחות הא' הוא כה' אלכבוט יד שמאלית וכו' עיין בע"ה שכי"ה

פ"ב דרוש סוד מנלפ"ך שער ההקדמות דנ"ו ע"ל וד"ן ע"ל שער מאמרי רשבי' דס"ל בחדר"ו דל"ה שער כלקוטי' פ' גראשית ד"כ ודקצ"י יפה שעה דקצ"ד ועיין שם לכמה אופנים נדרש סדר הגבו' ע"ה ש"כ"ב פ"ג לעיל בכוונת נט"י. **מ"ש** שהקטן נשק יד הגדול וכו' שיגרום ביסוס ומחוק פ"ב נראה מכאן דנשיקה לריך נכוחת יד שמאל דשם שורש הגבו' כנז"ל ועיין בספר קמח סולח :

(כס) ש"ק אמנם הוא נחיה מדרגה דליה לחתא ונושק ידי כמל' להמתיק את הגבו' וכו' פתי"ה שער

שבת פי"ד שער ההקדמות דס"ה ע"ל שער הלקוטי' דקצ"א ע"ל ועיין בשאלות לחכמי המערב בבהר שלום דכ"ה שאלה י"ח חוריה חכב דקמ"ז יפה שעה דקצ"ד ע"ב ולפ"ד לא נחישב לי כונה רבינו בחיורום והיע"ל. **מ"ש** דטלג"ה זשטר"ן והס סוד ה' חסדים וה"ג ע"כ פי' והס חו"ג דגבו' שברי לעיל ב' שכולם הם כה' אלכבוט יד שמאל ודוק ועיין ע"ה שכי"ה פ"ב דשם כחב דטלג"ה ח"ה זשטר"ן גבו' ע"ה ועד דמדברי רבינו כאן נראה דלריך לנשק יד שמאל.

(ד) ש"ק אח"כ חטמוד בשולחן וכו' והענין הוא במש"ל כי בקב"ש נשדד שקבלה הארח הנה"י דז"ח

במוחין שלם אז נק' חק"ל וכו' לעיל דרוש א' דקב"ש וע"ל לעיל בדרוש זה ד"ה ונבאר וכו' ששם כחב דאפי' בקב"ש כשדס נק' חקל תפוקדי' יע"ש [נק' דרוש א' ד"ה עוד וכו'] יפה שעה דקצ"ד ע"ב לעיל דרוש ענין בית הכנסת' ד"ג ע"ג.

(לא) ש"ק כי עתה ברו הסעודה של הלילה כיון שהיא מקבלת מג' מוחין דרישא דז"ח אשר כסיומים

גנ' מוחין שלם וכו' פי' שהיא עלתה ע"ג הנכ"י דז"ח שער"ג חג"ה כנז"ל ומכוין שהיא בגבול החג"ה הוא קרוב אל הכפ' דסיוס החב"ד הוא כהפ' ורלש החג"ה סמוך אל פה נמאל' שהיא נזוגת מפה דז"ח ועיין מה שר"ה לפרש הרב יפה שעה שהוא בסוד הנשיקין ולע"ד נראה דברים כפשטם נוונה חנן [לקמן דרוש א'] ולע"ד נראה דזהו כעטם דאסור לאכול קודם החפלה יען דהיא בסוד נקודה עדיין למטה ואין לה הארח המוחין דז"ח והכ"ן .

(לב) ש"ק ועס היות שהיא עומדת עדיין למטה בנח"י דז"ח עכ"ל וכו' פי' בנכ"י דז"ח העומד ע"ג

חג"ה כנז' לעיל דרוש ב' דס"ז ע"ד לעיל בדרוש זה לקמן דרוש א' . **מ"ש** ונמאל' המל' ניוזנת ואוכלת ממש שבחוך פיו דז"ח ע"כ לעיל אהז ל"א [לקמן דרוש א'] .

(לג) ש"ק כי כל כחי' וזג נזכרו בסוד אכילה בסוד אכלה ומתחה פיה כמבאר אללנו בחדר"ו ע"כ

ט' מאמרי רשבי' דמ"ח ע"ד ע"ה שפ"ז פ"ד שט"ל פי"ד .

(לד) ש"ק והנה בליל שבת מזדווגת המל' וזוג עליין כחוך פיה מינה וכה בסוד הלשון וכו' עיין

בסוד להרב ש"ש זל"ה והוא שם ס"ג ואה"ה בשילוב כנז' בע"ה ש"ג פי"ב ושער רוח הקודש בכוונת המרכבה יע"ש חז"ל בסוד יכוין להמשיך שפע מאור האזים דא"ק שבשכינת היותן לחב"ד דח"ב דחוך וגרון דע"ק שחס ע"י ונוק' ואל"ה ונוק' הנק' ז'ין הכוללים הנשפטים מא"ק שהוא ע"ק הכולל ומזדווגים בחו"ב דחוך וגרון דילהון וכמו כן להמשיך השפע מע"ק דלז"י דרך חב"ד דח"ב דחוך וגרון דלז"ח ע"י ומזדווגים חו"ב דחוך וגרון דילהון להמשיך השפע לחב"ד דח"ב דחוך וגרון דישר' ולאה ויעקיר' שחס ז'ין דלז"י ומזדווגים גם הם בחו"ב דחוך וגרון דילהון כחופן זה זוג ע"י ונוק' ואל"ה ונוק' דא"ק דלז"י

ואה"ה ויהיה חו"ב דחוך דח"ב דגרון דיסו"ח

זוג חו"ב ויש"ו דא"ק דלז"י

ואה"ה ויהיה חו"ב דחוך דח"ב ע"י **יוד אהיה ואו יהיה** חו"ב דגרון דיסו"ח זוג ז'ין ויעקיר' דא"ק דלז"י

ואה"ה ויהיה חו"ב דחוך דח"ב ע"י **יוד אהיה ואו יהיה** חו"ב דגרון דיסו"ח ולהמשיך לו ממש שפע ומזון עכ"ל

ועיין שם באורך כל סדר טונה האכילה הנמשך מרום המעט' עד בייע יע"ג ובקונטרסי' פחה עינים בכוונת האכילה הארכתי יע"ש והוא בכעודת שבת . **מ"ש** ובסעוד' מנחה זוג עליין בסוך פיו וכו' לקמן גבי סעודה מנחה דע"ה ע"ד . **מ"ש** ואח"כ שבחה לביה והקפה בשולחן להמשיך אר המקף וכו' כך פיה בגרסא כסכ"י וע"ס נפל בספריו וכחוב גרסה לבי"כ וכו' .

(לה) ש"ק והנה ענין אכילה כסעודה ועחינתה ע"י ל"ב שיני"ה ששכח האדם נחבאר כסעודה כחול

וע"ה ע"כ מדבריו אל' נראה דלריך לכוין כל סדר כונה האכילה בשבת כמו בחול והוא ברור לכול מחוך אוכל בשבת ועיין בספר אמת ליעקב דק"ב שאלה ז' בזה ועיין בגליון ח"מ חמתא אס יס ברורים בשבת שהוא אז מלאכה ע"כ וענין כונה עחינה ע"י ל"ב שיני"ה ששכח האדם נח' באורך כשער המלוח פ' עקב יע"ש ושם בקיור ועי' כסדור

כל סדר כונה האכילה להרב ש"ש זל"ה הנמשך חחילה השפע מרום המעלות ארין דא"ק עד בייע יע"ג דלחן כאן

מקום להאריך ועיין בקונטרסי' פחה עינים ומ"ש שם בספר אמת ליעקב דחוך ע"י אכילה מזכר בזו"ע דר"ה שהוא יו"ע

והוא כמו בחול ואינו אוכל מחוך אוכל י"ל דגם בזה הוא אוכל מחוך אוכל דבזו"ע עולים העולמות מקדוש היום

והברור והמשכח המוחין הוא שם למעלה ואפי' שלא פורש עליה עולמות בר"ה ידוע דבזו"ע יש עליה וסמוך עמ"ה במ"א.

(לו) ש"ק ח"ת מסופק אני במי שאין לו הדם אם יששם הקפה ב' וכו' לע"ד אין ספק דשפיע' דיעשה

הקפה שסדם חינו אלא רמז בעלמא :

(לז) ש"ק כונה שחכוין כעה שחתי' כנז' לאודות הכדס תחבאר למטה וכו' עיין לקמן דרוש ענין השולחן

ד"ה ונבאר וכו' דע"כ סע"ג ושם נחבאר דלאו דוקא ריה הדם אלא ריה כל מיני בשמים יע"ש .

(לח) ש"ק ודע כי פטס אחרת שמעתי כי בהקפה א' תכוין כנגד אור המקף וכו' עיין בסדור להרב

ש"ש ז"ל דכתב לכוין ב' ונראה ששפע"ה שבת פ"ו ופי"ד נקט רבינו כנז' שמועות כשפחות כלא שום ספק יע"ש ועיין בקונטרסי' פחה עינים .

ענין הקידוש דרוש א' פתי"ה שער שבת פט"ו ופתי"ז לעיל דרוש ב' .

והנה בענין סדר כניסת הל' דללם כמה פעמים וגם שלא

כסדרן מפנימיות לחי'ו' ומחי'ו' לפנימיות במשכח ערוכין כחכתי באורך בקונטרסי' פחה עינים בהקדמה מנחה עפ"ק יע"ש יפה שעה דקצ"ד ע"ב .

(א) ש"ק כי כל כחי' מוחין נק' קדש בסוד החכמה ע"כ לעיל דרוש ב' ושם באות י"א מ"ש . **מ"ש**

אח"כ חלמר קידוש מעומד וכו' [עיין בפתי"ה שבת פי"ד] ולע"ד נראה כעטם שהוא מעומד וביום מיושב כנז' לקמן

יען דזה בליל' דלז"י וזוהו דכור' זל"ה מעומדי' במדרב' עוק' [**(ב) ש"ק** י"ב ח"מ דע סוד גדול כי גם כונה זו לזו"ע

וכו' ולע"ד לא ידעתי מנין לו סוד זה דלא כז' בשום מקום בדברי רבינו וגם הרב שר שלום ג"כ לא כתב

שום רמז מזה לזו"ע וע"כ אין לורך כונה זו לזו"ע ומקוד' יו"ע כבר עלו בשולמות בבחי' חטוניות ופנימיות ואין מקום

הנוק' בנכ"י עד ליל שבת שאנו אומרי' ג"פ ויכולו כנז"ל .

(ג) ש"ק כדי להמשיך כחי' יסוד המקי' ע"כ ל"ב כנז"ל אור המקף . **מ"ש** ובפרע מוחין דז"ח פי'

כנז' לעיל ד"ה אח"כ שחס נקראים כחמה קדש יע"ש : שם

אמנם אחר זמן ראיתי בפע"ח רפי"ב שציין עליו הפת"ע עצמו שכתב בהדיא שג"פ אמצעיים דל' דאימא נגמר כניסתם בפרוש ע"ש. מ"מ בשה"כ וברבנו לא נז' כל זה לכאורה ויש לדבר עוד אי"ה.

(כ"ח ע"ב) **ברכת מעין ז'.** לדחות הח"ן לח"ן דז"א. נלק"ד פשוט שתפס בקיצור וכוונתו לדחות הח"ן לחסד ומשם נדחה הנצח לנצח וכן שאר הקוין. והגם שנראה שאין זה מעכב שגם אם יכוין להוריד הח"ן לח"ן ש"ד מ"מ סדר הירידה נראה כמ"ש, ועיין פת"ע ז"ל דס"ח רע"ג.

המלכות מלכיות דחג"ת די"ש"ס אז נכוין שתקבל גם דתבונה. ולכן נלק"ד שכאן מדובר בחג"ת דל' דחיצו' סתם והיינו שמצד שניהם י"ש"ס וגם תבונה וא"ש את"מ. ועיין בפת"ע ז"ל דס"ח רע"ב ד"ה עוד וכו' שנראה שהבין שתיכף בברכו קבלה הנוק' המל' דחג"ת דתבונה ע"ש, וקשה מה שאמרנו איך תקבל היא בעוד שהז"א לא גמר לקבל, והוא ז"ל עצמו כתב את זה בדס"ו סוע"ד שהל' דתבונה מתחיל ליכנס מתחילת אמירת ברכו עד אמירת ופרוש ע"ש, [שההכרח שלו לא נראה לכאורה מספיק וגם קשה מה שלא צויר ל' דתבונה פעמיים כמו שצייר בי"ש"ס].

* * *

כוונות הקידוש והסעודה

כפי המודפס בסידור בניהו בן יהוידע בכוונות פרטיות

הוא כלפי מ"ש לבסם החו"ג דמנצפ"ך וכו', שגם החסדים בכלל המיתוק, והלא הם חסדים ומה יש למתק בהם, ולכן אמר שעיקרם מאבא שהיו ב"ן דמ"ה והם ג"כ גבורות ונקראים חסדים בערך הב"ן דב"ן. וב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן הם החו"ג דאימא שצריכים מיתוק, וממילא נדע שלא שייך מיתוק בחו"ג דאבא שהם חסדים שלו וחסדים דאימא. ואין כוונת רבנו שהם חסדים דב"ן ומדבר על גבורות דאו"א ואומר שהפתוחות ג"כ צריכים מיתוק הגם שהם חסדים דאימא מ"מ הם גבורות דמ"ה שבשמאל דאבא וכיון שהם גבורות צריכים מיתוק. לא נראה זה כוונת רבנו, שהרי אומר שהפתוחות הם ה"ח שבחמשה אצבעות ימין ולא שהיו באצבעות ימין ועכשיו הם בשמאל דאבא. ועוד היה צריך לומר לנשק יד שמאל דאב ואם וזה לא נז' לא בשה"כ ולא בדברי רבנו. גם יש לדחות מעוד ט"א וזה נראה לענ"ד פשוט.

(כ"ג ע"א) **וינשק** ידי אמו. הגם שתפס לשון זכר נראה פשוט שאין כוונתו הבן דווקא ולא הבת, כיון שבעת הזאת שוה הנוק' לז"א באו"פ הגם ששונה באו"מ כן נראה פשוט. ומ"ש ידי, משמע מהלשון שהנשיקה היא לב' הידים ולא רק לשמאל וכן מובן מלשונו הלאה וכן משמע לכאורה משה"כ ד"ע רע"ג ע"ש היטב. וגם הלא הרמז הוא לחג"ת דתבונה והם ימין ושמאל. ומה שלא זכר את האב, אפ"ל היות והל' דתבונה כבר נגמר ליכנס בסוף תפילת ערבית משא"כ י"ש"ס שנשאר פ"ע לויכולו דקידוש. ומה שלא נז' לנשק ידי האב אחר הקידוש, י"ל דלא הוצרך כי נלמוד מהאם (עיין מורה באצבע אות קמ"ב) [עוד אולי היה אפ"ל שמה שזכר נשיקת ידי האם ולא האב, הוא לפי מה שאומר בסוף דבריו שהפתוחות הם חסדים דב"ן שהם גבורות דמ"ה. ופשט כוונתו לק"ד

עליה לז"א בליל שב"ק ובכל זאת קיבל בחי' חדשה ומעולה ע"י שראשו נגבה וכמ"ש רז"ל בשה"כ וזה מה שכתב רבנו כאן ונגבהה וכו'. ובזה יתורץ גם מה שלא נתקן נשיקת הרגל בחול שמקבל גה"י (ולזה יש לומר עוד הואיל ורגיל בזה כל יום וגם הוא רק לקצה אחד בכל יום), וכן מה שלא תיקנו נשיקת הראש בכניסת המ' דצלם בשבת בבוקר, מלבד מה שיש לומר כנו"ל שלא להפסיק באמצע התפילה, גם אפשר שאין זה מהכבוד להורות שהשווה להם ולקח מקומם, הגם שיש לומר שגם הם לקחו בערכם.

שם) וכוונת הנשיקה וכו' אשר באצבעות וכו'. לשון רז"ל בשה"כ ד"ע ע"ג וכאשר האדם נושק בפיו על גבי אצבעות היד וכו'. ונראה שלא בא רז"ל לאפוקי אלא הזרוע ולא כף היד כנהוג (והוא ז"ל כתב לעיל מזה לנשק על גבי הידים), כי שם יש כבר ה' עצמות ניכרים במשמוש היד שהולך כל עצם לאצבע אחד. ובכל זאת נלק"ד שיותר נכון לנשק על גבי אצבעות, עיין בע"ח שכ"ה פ"ב שבפרטות הה"ג יש הוראה לכף היד לחוד ולאצבעות לחוד. ועוד הגם שיש חמש עצמות אבל לא נפרדים כמו החמשה אצבעות, גם עיין בשה"כ דנ"ג ע"ב מ"ש **ולכן לק"ד** יש לדקדק לנשק דוקא את האצבעות כלשון רז"ל ממש ודוק.

ומה שמצוייר עוד כאן מנצפ"ך שבסוף התיבה הם ה"ח ושבאמצע הם ה"ג עיין בכוונת ה' מלך בשחרית ובמפרשים שם.

ומה שכתב עוד ואפשר וכו'. כוונתו פשוטה שהמנצפ"ך הם ה"ג כמ"ש רז"ל בהרבה מקומות, אלא שהפתוחות הם מ"ה דב"ן שנעשו ב"ן דמ"ה. והסתומות הם ב"ן דב"ן שלא נתחלפו (עיין בקצירת האומר בבאתי לגני ח"ב אות כ"ו ובחלק א' בכוונת נט"י שחרית). ורז"ל בשה"כ בתחילת דבריו נראה שהם גבו' ואח"כ כתב שהם חו"ג, לכן צ"ל שהם גבו' דימין וגבו' דשמאל,

והנה שתי הכוונות הנז' (א' כניסת החג"ת וב' המתקת הגבורות) שניהם שייכים באם לכן תפס אם ולא אב שלא שייך בו הכוונה הב' כי הוא כולו חסדים. אבל כל זה לא נראה לענ"ד, שהרי הכוונה הב' כתבה רז"ל וגם רבנו רק בדרך אגב אבל עיקר הכוונה בלי"ש הוא לכניסת הצלם, ובכן עדיין יש מקום לשאול מדוע לא זכרו גם את האב. גם קשה להסבר הנז' שמש"כ הנז' נראה שכוונה זו השייכא לכל ימות השנה היא שייכא לנשיקת ידי כל אדם, ולפי דברינו לא שייכא רק בנשיקת ידי אמו או ידי אשה אחרת כיוצא בה, ולא ידי איש, ולא כן נראה מש"כ הנז' ע"ש. ואולי אפ"ל שידוע שכל פר' כלול מדכו"נ מ"ה וב"ן וא"כ שייך כל זה גם באיש בצד הב"ן שלו והרי"ע וא"ש את"מ].

ועיין ש"ש ז"ל דצ"א ע"ב אות כ"ז (ולדבריו ~~ז"ל יש לשאול למה לא מחכים עד גמר~~ הל') והמנהג בבבל היה לנשק ידי האב והאם אחר הקידוש. ונראה טעמם שלא יהיה כזלזול בכבוד האב כשמנשק ידי האם לפניו. ועוד שאחר הקידוש נגמר הל' דישסו"ת גם בפני' ויהיה הוראה לשניהם בנשיקת היד. **ומה** שלא תקנו נשיקת ידים גם בבוקר שמקבל מאו"א עילאין, נראה אפשר לפי פשט הענין כדי שלא להפסיק באמצע התפילה בין שחרית למוסף שאז לוקח גם החב"ד דאו"א. גם אפשר לומר שכיון שגם פרצוף החיה שמאו"א עילאין מקבל ע"י ישסו"ת לא תקנו עוד פעם נשיקת ידים, ודוחק. **גם יש** לחלק שבישסו"ת שכל ו' הימים דחול לא היה מקבל יותר מנה"י ועכשיו קבל את החג"ת ומה גם שהם לכל הקצוות שנתקנו בהמשך כל ימי החול, יש לנו לציין את זה במה שנתעלה השבת מהחול בקדושתו. לא כן החיה שמקבל את כולה בזמן אחד, וזה נראה רמוז בדברי רז"ל בשה"כ ד"ע רע"ג במ"ש וסוד הענין הוא וכו' ע"ש. עוד היה אפ"ל שלקחתו הל' בלי"ש חידוש הוא שהגם שהוא לא עלה כרגיל בכל זמן כי אין

עצמה. עיין מה שרשמתי לעיל על העמידה ד"ה להמשיך אור מיחוד וכו'. והנה הקפה זו הא' היא בלי הדס והקפה הב' היא היא בהדס, והגם שגם בהקפה הא' נמשך נה"י דחג"ת דפני' וחג"ת דחג"ת דחיצו', י"ל שהעיקר הוא הפני', ובנה"י דחג"ת דפני' לא ניכר הוראת ההדס לא כן בהקפה ב' שהיא בחג"ת דחג"ת דפני' שגם בפרטות הוא חג"ת. וזה מה שרמז רז"ל בלשונו שאמר בשה"כ על הקפה הב' ועתה הוא וכו' פני' החג"ת ממש וכו'. ויש לשאול לכאורה מדוע יש לקחת ההדס רק כאן ולא גם בויכולו הב' שגם הוא בחג"ת דחג"ת וי"ל. עוד יש לשאול מה שלא היה צורך בכאן ליחוד הנז' בויכולו דעמידה. ולזה י"ל שהיחוד ההוא מספיק לנה"י לתת מוחין דיעקור"ר בין פני' בין מקי' ששניהם מהנה"י כ"ג פשוט.

כוונת הריח (כ"ג ע"ב)

אח"כ יקח וכו' בין ב' ידיו. פשוט שהוא כטעם נשיקת ידי אמו עיין לשון שה"כ ד"ע רע"ג ורע"ד. ומ"ש כללות וכו' נפש, בפתח עינים דף ע' ע"א כתוב אח"ז בסוגריים, ואפשר כי הם בחינת גבורות דב"ן. וכן הוא בסידור כת"י (ח"ב עמוד 263), ובתרו"ח דף כ"ה ע"א ישנה ג"כ לגירסא זו ובלי סוגריים. וסדר הכוונה נראה אפשר שהיא כך: להעלות כל חלקי העשיה כלומר חלק הגבו' שהגיע לעשיה שהם יעקור"ר הנק' נפש נוק' דז"א והם גבו' דב"ן ורמוזים בתיבת ריח שהוא קודם שהגיע לז"א שהוא חוטם בחי' יצירה וידוע שהם היו אצל ז"א ומשם ניתנו לנוק' ועתה מעלים אותם לז"א. והריח הזה שעלה לז"א יכנס הוא עם גבו' דז"א עצמו שהם גבו' דמ"ה המתפשטים בה' מקומות שיתקבצו ויכנסו כולם לתוך החוטם מדרך נקבי החוטם בכדי להגיע לשרשם. וזה נרמז בתיבת ניתח והם זו"ן הנק' ז"א וידוע שהחוטם הוא בחי' ז"א. ובהגיעם לשם מתחילים להתמתק (עיין שה"כ דע"ב ע"ד). ומשם עולים עד המצח

ועוד שהגבו' דימין גם הם מהשמאל, נמצא שהם ביד שמאל והם בב' הידים, ועיין ש"ש ז"ל על שה"כ הנז"ל אות כ"ט. גם נראה לנשק הימין ואח"כ השמאל ולא להיפך.

(כ"ג ע"א) **ויאמר** דא היא סעודתא דחת"ק. ובשחרית דא היא סעודתא דע"ק. ובמנחה סעודתא דז"א וכמ"ש כל אחד במקומו (בדף מ"ב ע"א ובדף מ"ג ע"א). ובשה"כ מבואר הטעם לקריאתם בשמות הללו. ושם בד"ע ע"ג בסעודת הלילה כתב וז"ל, ולכן נק' סעודתא דמטרוניתא כי היא האוכלת הסעודה הזו והניזונת מתוך פיו דז"א עכ"ל. ומזה נראה שהסעודה נק' ע"ש הנשפע ולא ע"ש המשפיע. ובסעודת שחרית כתב בדע"ד סוע"א וז"ל, כבר עלו ז"א ורחל נוק' עד כתר דאז"א ממש ונמצאים שניהם עומדים תחת א"א והם עתה אוכלים סעודה זו מן א"א ולכן סעודה זו נקראת סעודתא דע"ק עכ"ל. מזה נראה שהסעודה נק' על שם המשפיע ולא ע"ש הנשפע. ולעומת זה בסעודת המנחה כתב בדע"ה סוע"ד וז"ל, ז"א עולה עתה עד דיקנא דע"ק במזל העליון בחזרת תפילת המנחה ושם הוא מקום הפה דעתיקא ומשם אוכל ז"א בסעודה זו מפומא דע"ק ולכן צ"ל תחי' בקור"ר דא היא סעודתא דז"א כי המלכות איננה עולה עמו רק הוא לבדו כנ"ל עכ"ל. ומזה נראה שהסעודה נק' ע"ש הנשפע ולא המשפיע. ולק"ד נראה לומר שבודאי הסעודה תקרא ע"ש בעל הבית שהוא בעל הסעודה המשפיע כסעודת שחרית, אמנם כלילה נקראת ע"ש המל' כיון שהעליה בלי"ש הוא לנוק' ולאפוקי ז"א אומרים חת"ק. ולהיפך הוא במנחה שז"א אוכל והמ' איננה עמו ולכן נקראת על שמו לאפוקי המל', זה נראה אפשר לפי פשט הדברים. ואמנם עיין תרו"ח (שציין עליו הפת"ע ז"ל) די"ד ע"א ע"ש בדב"ק זיע"א.

(שם) **בהקפה** א' בהמשכת מקי' נה"י דפני', כנגד מה שנמשך בעמידה

כג כונות פרטיות

כונת סדר קידוש ליל שבת

[אוצר החכמה]

אחרי הסלת ערבית יננס לביתו ויאמר בקול רם ובשמחה יתירה
שבת שלום כי הוא כותן המקבל את הכלה בשמחה גדולה
ובסבר פנים יפות: וינישק ידי אמו ידומו למקסי הצלם שנמשכו
ביא ונגבהה ראשו דוא עד התצת הגז:

וכונת הנשיקה הוא כי יכין הגושק להמשך שפע והאיה משודש
התרג שבסה להמתיק ולבסס התרג דמנצפך פתוחת ופתומת אשר
באצבעות ידי הכרך ואז מתעוררים דמי המכרך ומברכהו.

דטלנת

שודש ההרג שבסה

זמשרץ

גה"ט 1925

בן זקן ה"ח שבה אצבעות יד ימין ואמשר כי המתעוררת הם חסדים
מנצפכ היג שבה אצבעות יד שמאל דבין שדם גבורות דמיה והסתומת
הם גבורות דבין

סעודת ליל שיק כנגד יצחק להנצל מחבלי משיח

אח"כ יעסוד בשולחן מעומד במקום אשר אחיכ ישב בו ויאמר

דא היא סעודתא דחקל ונפוחין קדישין

אח"כ יקף את השולחן דרך ועוד יכין להמשיך חחין בגיה
צד ימין בשתיקה פעם דתיי דצלמי המחין ובתוכם
אחת ויכין להמשיך חחין בגיה יג הויות ואהיה מנוקרות נרגחי
דתיי דמחין ובתוכם יג הויות דנינד דרוח דרוח דנשמה דמיה
דאהיה ובין